

Sygn. akt II KK 206/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Klaudia Binienda

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej delegowanego do Prokuratury
Krajowej Krzysztofa Urgacza

w sprawie **J.S. i A.K.**

skazanych z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.

oraz **J.B. i K.K.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia
29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 grudnia 2022 r.,

kasacji, wniesionych w stosunku do oskarżonych K.K. i J.B. przez prokuratora, w
stosunku do oskarżonych J.S. i A.K. przez obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt II
AKa 410/18 zmieniającego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10
sierpnia 2017 r., sygn. akt VIII K 85/13,

I. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok:

- w części zmieniającej i utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do **J.S.**,

- w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do **A.K., J.B. i K.K.**,

a na podstawie art. 435 k.p.k. uchyla także zaskarżony wyrok:

- w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do **A.J. i M. G.**;

- w części zmieniającej i utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do **T. Z. i A. Z.**,

- w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu **do G.D., M.Ś i R. W.**

i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

II. Zarządza zwrot na rzecz J.S. i A.K. wniesionych przez nich opłat od kasacji.

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M.W.- Kancelaria Adwokacka w O. - 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT, za obronę J. B. w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

1. **J.S.** został oskarżony o to, że:
1. w okresie od połowy września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, kierował utworzoną przez siebie i inną ustaloną osobę międzynarodową zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził: G.D., R.W., A.S., A.K. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającą na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych grupy P-I w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, że organizował na terenie innych państw, m.in. na terenie Republiki Czech, firmy, które produkowały

substancję psychotropową w postaci mefedronu, finansował sklepy internetowe, które je nielegalnie dystrybuowały, zatrudniał osoby, które na jego polecenie dokonywały przestępstwa wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowej w postaci mefedronu oraz przewozu środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia tej substancji psychotropowej, jak również sam zajmował się dystrybucją substancji psychotropowej w postaci mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

2. w okresie od grudnia 2010 roku do maja 2011 roku, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnienia zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w celu wprowadzenia substancji psychotropowych do obrotu wspólnie i w porozumieniu z G.D., M. W., M. Ś. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, w celu dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzył na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał dostawy tejże substancji na teren Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.;
3. w okresie od lipca 2010 r. do września 2010 r., działając ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przewozu znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że:
  - zamówił i kupił na terytorium Republiki Chin znaczną ilość substancji psychotropowej postaci 1010 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- zamówił i kupił na terytorium Republiki Chin znaczną ilość substancji psychotropowej postaci 2080 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
  - zamówił i kupił na terytorium Republiki Chin znaczną ilość substancji psychotropowej postaci 4000 g metamfetaminy, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
  - zamówił i kupił na terytorium Republiki Chin znaczną ilość substancji psychotropowej postaci 2080 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- przy czym działał w celu wprowadzenia substancji psychotropowej w postaci mefedronu oraz metamfetaminy do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przesyłek na lotnisku w B. przez służby celne Królestwa Belgii, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
4. w dniu 10 listopada 2010 r. w B.1, będąc zobowiązany na podstawie decyzji z dnia 2 października 2010 r. Głównego Inspektora Sanitarnego do wycofania z obrotu wyrobu o nazwie „T.” jako przeznaczonego do celów kolekcjonerskich oraz wszystkich podobnych wyrobów mogących mieć wpływ na bezpośrednie zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, nie wycofał z rynku i dokonał sprzedaży substancji chemicznej o nazwie M. : [...] zawierającej 91% metylenu, tj. o czyn z art. 37b ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej,
  5. w okresie od 1 grudnia 2010 r. do dnia 31 stycznia 2011 r. w B.1, na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz C. na terenie Republiki Czech, działając w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w wewnątrzwspólnotowej dostawie znacznej ilości substancji psychotropowej

grupy I-P w postaci 287, 50 grama psylocybiny, w ten sposób, że z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dokonał dostawy przedmiotowej substancji na terytorium Republiki Czech celem dalszego wprowadzenia do obrotu, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

6. w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 15 marca 2011 r. w C. na terenie Republiki Czech, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, działając w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R.W. oraz innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci psylocybiny w ilości nie mniejszej niż 5000 miligramów o wartości 4500 zł, w ten sposób, że z terytorium Republiki Czech za pośrednictwem sklepu internetowego dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia lub wywozu przedmiotowej substancji nieustalonym odbiorcom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

7. **A.K.** została oskarżona o to, że:

1. w okresie od połowy września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brała udział w kierowanej i utworzonej przez J.S. międzynarodowej zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: G.D., R.W., A.S. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, że na polecenie J.S. organizowała i nadzorowała pracę osób organizujących zakładanie i działalność sklepów internetowych za pośrednictwem których nielegalnie dystrybuowano

substancje psychotropowe, zatrudniała osoby, które na jej polecenie dokonywały przygotowywania przesyłek zawierających substancje psychotropowe w postaci mefedronu a także odbierała i przekazywała przewóz na teren RP środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia tej substancji psychotropowej, jak również sama zajmowała się dystrybucją substancji psychotropowej w postaci mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

2. w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełnienia zarzucanego jej przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J.S., G.D., R.W., M. Ś. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzyła na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonała dostawy tejże substancji psychotropowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 9 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.;
3. **A. Z.**, z domu S. zarzucono, że:
  1. w okresie pomiędzy 26 marca 2011 r. a 7 kwietnia 2011 r., na terenie Republiki Czech oraz w W., wbrew przepisom ustawy, działając ze z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu oraz wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, a to J. S. i innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brała udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że dokonała odważenia i zapakowania a następnie nadania przesyłek pocztowych przeznaczonych dla innej, ustalonej osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, realizując poprzez

to przemieszczenie łącznie 710,06 gramów substancji psychotropowej w postaci mefedronu, a to:

- 495,30 gramów w przesyłce adresowanej na nazwisko J. M.,
- 15,05 grama w przesyłce adresowanej na nazwisko H. K.,
- 100 gramów w przesyłce adresowanej dla D.K.,
- 99,71 grama w przesyłce adresowanej na nazwisko A. M., tj. przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;

II. w okresie od marca 2011 r. do kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C., P. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brała udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. międzynarodowej zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: G.D., A.S., A.K. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wewnątrzwspólnotową dostawę a następnie wprowadzanie do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że po przyjęciu przez inne osoby wytworzonej substancji psychotropowej w postaci mefedronu, dostarczała za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych, tj. przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

III. w okresie od połowy marca do połowy kwietnia 2011 r. w J., B.1, Ł. i innych miejscach, jako funkcjonariusz publiczny – funkcjonariusz Policji z Komisariatu Policji w Ł., działając w celu osiągnięcia przez inne osoby korzyści majątkowej, nie dopełniła ciążących na niej obowiązków w ten sposób, że mając wiarygodną i pewną informację o tym, że z terenu Republiki Czech, za pośrednictwem sieci internetowej i w ramach sprzedaży bezpośredniej, oferowane są wielu osobom do nabycia znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu i są one następnie wprowadzane na obszar wielu krajów Unii Europejskiej wbrew

obowiązującym przepisom prawa, nie podjęła prawem przewidzianych działań w celu zapobieżenia popełnianiu przestępstwa i zabezpieczeniu śladów i dowodów, działając ten sposób na szkodę interesu publicznego, tj. przestępstwo z art. 231 § 1 i 2 k.k.;

2. **J. B.** zarzucono, że:

1. w okresie od połowy września 2010 r. do czerwca 2011 r., w miejscowościach K., C.i inne na terenie Republiki Czech oraz W., B., J. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, wspólnie i w porozumieniu z J. S. kierował utworzoną przez siebie i J.S. międzynarodową zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził: G.D., R.W., A.S., A.K. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającą na celu wytwarzanie oraz wprowadzanie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych grupy I-P w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż opracował założenia organizacyjne i zorganizował na terytorium Republiki Czech firmę w postaci spółki prawa handlowego, w ramach której produkowano substancję psychotropową w postaci mefedronu oraz przygotował i zorganizował system za pośrednictwem którego nielegalnie dystrybuowano mefedron a także opracował zasady przewozu i rozliczania środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowej, tj. przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.;
2. w okresie od grudnia 2010 r. do kwietnia 2011 r., działając w zorganizowanej grupie przestępczej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J.S., A.K., G.D., R.W., M. Ś. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, w celu dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzył na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał

dostawy tejże substancji psychotropowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, tj. przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. **G.D.** oskarżono o to, że:

1. w okresie od połowy stycznia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C., P. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brała udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. międzynarodowej grupie przestępczej, w skład której wchodził: R.W., A.S., A.K. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wewnątrzwspólnotową dostawę, a następnie wprowadzanie do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, iż na polecenie J.S., jako zatrudniona na stanowisku dyrektora regionalnego nadzorując i organizując pracę podległych sobie osób, przyjmowała wytwarzaną przez inne osoby substancje psychotropową grupy I-P w postaci mefedronu, a następnie, przy wykorzystaniu sieci Internet, oferowała wielu osobom i dostarczała za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;
2. w okresie od połowy stycznia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego jej przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J.S. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, dokonała wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzonej na terytorium Republiki Czech, przez inne osoby, znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, tj. o

przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.;

3. w dniu 2 kwietnia 2011 r. w J., działając wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, posiadała znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci 75,74 grama mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
4. **R.W.** został oskarżony o to, że:
  1. w okresie od połowy stycznia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C., P. i inne miejscowości na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brał udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. międzynarodowej zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: G.D., A.S., A.K. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wewnątrzwspólnotową dostawę a następnie wprowadzanie do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, iż na polecenie J.S., jako osoba zatrudniona w spółce A. s.r.o., przyjmował wytwarzaną przez inne osoby substancję psychotropową grupy I-P w postaci mefedronu, a następnie, przy wykorzystaniu sieci Internet, oferował wielu osobom i dostarczał za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;
  2. w okresie od połowy stycznia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J.S. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami dokonał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzonej na

terytorium Republiki Czech przez inne osoby znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 3 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.;

3. w dniu 2 kwietnia 2011 r. w J., działając wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci 75,74 grama mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
4. w okresie od połowy stycznia 2011 r. do połowy marca 2011 r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu oraz z góry powziętym zamiarem, dokonał przywozu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu, a następnie wielokrotnie udzielał tej substancji ustalonym i nieustalonym osobom, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 w zw. z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;
5. **M. Ś.** został oskarżony o to, że:
  1. w okresie od połowy września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C., P. i inne miejscowości na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brał udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. międzynarodowej zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: G.D., R.W., A.S., A.K. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wewnątrzwspólnotową dostawę a następnie wprowadzanie do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, iż na polecenie J.S., na terytorium Republiki Czech, wykorzystując swoją wiedzę z zakresu chemii, wytwarzał substancję psychotropową w postaci mefedronu a także inne substancje psychotropowe i środki odurzające, które następnie, przy

wykorzystaniu sieci Internet, były oferowane wielu osobom i dostarczane za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

2. w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J.S. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, w celu dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzył na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie dokonał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dostawy tejże substancji psychotropowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 2 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 12 k.k.;
3. w okresie pomiędzy czerwcem 2011 r. a dniem 22 sierpnia 2011 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami oraz w celu wprowadzenia do obrotu, wytworzył i usiłował wprowadzić do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej z grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 11 kilogramów 345 gramów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec ujawnienia przez Policję, tj. o czyn z art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 12 k.k.;
4. w okresie pomiędzy czerwcem 2011 r. a dniem 22 sierpnia 2011 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami oraz w celu wprowadzenia do obrotu, usiłował wytworzyć w celu

wprowadzenia do obrotu substancję psychotropową grupy I-P w postaci mefedronu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec nieprawidłowego zakończenia procesu technologicznego, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 12 k.k.;

5. w okresie od czerwca 2011 r. do dnia 23 sierpnia 2011 r. w miejscowościach W. oraz innych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, uczestniczył w utworzonej i kierowanej przez S. S. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził także S. S. oraz W. S. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzanie do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu, w ten sposób, iż w zorganizowanym na terenie W. laboratorium produkującym substancję psychotropową w postaci mefedronu, po sfinansowaniu zakupów substancji oraz wyposażenia technicznego służących do wytwarzania mefedronu zajmował się wytwarzaniem mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;
6. w czerwcu 2011 r. w T. i O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze aby inne, nieustalone osoby, dokonały czynu zabronionego polegającego na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy oraz w celu wprowadzania do obrotu substancji psychotropowej w postaci mefedronu, udzielił im pomocy w ten sposób, że przekazał opis technologii wytwarzania mefedronu przyjmując za to korzyść majątkową w kwocie 25.000 zł, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
7. **A. M.** z domu S. została oskarżona o to, że:
  1. w okresie od kwietnia 2011 r. do dnia 23 sierpnia 2011 r., w miejscowościach W. oraz K., K.1 i innych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, uczestniczyła w utworzonej i kierowanej przez S. S. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził także S. S. oraz W.S., M. Ś. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz

wprowadzanie do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu, w ten sposób, że nawiązywała i utrzymywała kontakt z osobami poszukującymi producentów substancji psychotropowych oraz za pośrednictwem prowadzonej przez siebie firmy organizowała zakupy substancji chemicznych oraz wyposażenia technicznego służących do wytwarzania mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

2. w okresie od maja 2011 r. do czerwca 2011 r. w T., O., K. i innych miejscowościach na terenie RP, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze aby inne, ustalone i nieustalone osoby, dokonały czynu zabronionego polegającego na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy oraz w celu wprowadzenia do obrotu substancji psychotropowej w postaci mefedronu, udzieliła M. W. – osobie poszukującej informacji dotyczących możliwości produkcji substancji psychotropowych i technologii jej wytwarzania oraz urządzeń niezbędnych do takiej produkcji lub mogących do niej posłużyć oraz M. Ś. – osobie posiadającej wiedzę specjalistyczną z zakresu chemii, pomocy w ten sposób, że kontaktowała ich ze sobą, w wyniku czego M. Ś. przekazał opis wytwarzania mefedronu a nadto pomogła M. W. w nabyciu przyrządów w postaci tabletkarki oraz digestorium i innych służących do wytwarzania i przerabiania substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3. **B.S.** z domu K. oskarżono o to, że:

1. w okresie od połowy stycznia 2011 r. do kwietnia 2011 r. na terenie Republiki Czech i Rzeczypospolitej Polskiej w miejscowościach K., C., B., J., W. i innych, brała udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. międzynarodowej zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: A.K., G.D., R. W. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wprowadzenie do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej jak i na terenie innych państw, w ten sposób, że na zlecenie J.S. i

A.K. prowadziła księgowość firm A. oraz B., w ramach których wystawiała fikcyjne faktury, a także wykorzystując fachową wiedzę jako księgowa, udzielała porad finansowych tym osobom w celu ukrycia uzyskanych znacznych ilości środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających i substancji psychotropowych a nadto, na polecenie A.K., w celu zatarcia śladów i dowodów przestępstwa dokonała zniszczenia bliżej nieustalonych dokumentów finansowo-księgowych dotyczących spółek A. s.r.o. z/s w C. i B. sp. z o.o. z/s w W. oraz wytworzyła w to miejsce inną, fikcyjną dokumentację, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

2. **Z. K.** został oskarżony o to, że:

1. w okresie od września 2010 r. do początku kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C., P. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brał udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. międzynarodowej zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził R.W., A.S., A.K., M. Ś. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wewnątrzwspólnotową dostawę a następnie wprowadzanie do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, w ten sposób, że na polecenie J.S. i A.K. jako informatyk, opracował strony internetowe dla firmy A. s.r.o., na których oferowano wielu osobom i dostarczano za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;
2. w okresie od września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu, działając w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, udzielił pomocy J. S. i innym ustalonym oraz nieustalonym osobom do dokonania w celu wprowadzenia do obrotu

wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw, wytworzonej przez inne osoby znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł w ten sposób, że przygotował, opracował i przekazał zasady działania systemu sprzedaży za pośrednictwem sieci Internet i opracował strony internetowe, na których oferowano do sprzedaży substancje psychotropową w postaci mefedronu, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 12 k.k.;

3. K. K. został oskarżony o to, że:

1. w kwietniu 2011 r. w C. w Republice Czech oraz w R. w Rzeczypospolitej Polskiej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, a to J.S. i innymi, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że zamówił i zakupił na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci 400 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce kurierskiej adresowanej na inną, ustaloną osobę, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym działał w celu wprowadzenia substancji psychotropowej w postaci mefedronu do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przesyłki przez służby celne, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 10 listopada 2006 r., sygn. II K 993/06 za czyn z art., 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 16 maja 2006 r. do 18 września 2008 r., kiedy został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. **T. Z.** został oskarżony o to, że:

1. w kwietniu 2011 r. w C. w Republice Czech oraz w W., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, a to J.S. i innymi, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że zamówił i zakupił na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci 495,30 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na inną, ustaloną osobę, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym działał w celu wprowadzenia substancji psychotropowej w postaci mefedronu do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przesyłki przez służby celne, przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k.;

2. **M. G.** został oskarżony o to, że:

1. w marcu 2011 r. w Ś. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu substancji psychotropowej w postaci DMT w ten sposób, że zamówił na stronie internetowej [...] i zakupił z firmy A. w C. 5 gramów tejże substancji za kwotę nie mniej niż 500 zł, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na swoje nazwisko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. **A. J.** został oskarżony o to, że:

1. w marcu 2011 r. w K., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ten sposób, że zamówił na stronie internetowej [...] i zakupił z firmy A. w C. 1 gram tejże substancji za kwotę 100 zł, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na swoje nazwisko na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. **M. B.** został oskarżony o to, że:
  1. w marcu 2011 r. w P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu w ilości nie mniej niż 1 gram w ten sposób, że zamówił na nieustalonej stronie internetowej i zakupił z firmy A. w C. za kwotę co najmniej 350 zł przedmiotową substancję, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na swoje nazwisko na terytorium RP, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. **J. A.** został oskarżony o to, że:
  1. w marcu 2011 r. w O., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu w ten sposób, że zamówił na stronie internetowej [...] i zakupił z firmy A. w C. 1 gram tejże substancji za kwotę nie mniej niż 500 zł, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na swoje nazwisko na terytorium RP, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. **W. C.** został oskarżony o to, że:

1. w marcu 2011 r. w P., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ten sposób, że zamówił na stronie internetowej [...] i zakupił z firmy A. w C. 1 gram tejże substancji za kwotę co najmniej 50 zł, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na swoje nazwisko na terytorium RP, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. **M. A.** został oskarżony o to, że:
  1. w marcu 2011 r. w G., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu substancji psychotropowej w postaci DMT w ten sposób, że zamówił na nieustalonej stronie internetowej i zakupił z firmy A. w C. nie mniej niż 1 gram za kwotę nie mniej niż 500 zł tejże substancji, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na swoje nazwisko na terytorium RP, tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt VIII K 85/13, Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. **J.S.** w ramach czynu zarzuconego mu w pkt I a/o uznał za winnego tego, że w okresie od połowy września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C. a terenie Republiki Czech oraz B., J., W. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, kierował utworzoną przez siebie zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził: G.D., R.W., A.S., A.K. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającą na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzspółnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych grupy P-I w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, że utworzył na terytorium Republiki Czech firmę, która produkowała

substancję psychotropową w postaci mefedronu, finansował sklepy internetowe, które nielegalnie dystrybuowały substancje psychotropowe, zatrudniał osoby, które na jego polecenie dokonywały przestępstwa wewnątrzwspólnotowego nabycia tych substancji oraz przewozu środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowych grupy P-I, jak również sam zajmował się dystrybucją substancji psychotropowej w postaci mefedronu, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

2. **J.S.**, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II a/o uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do maja 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w celu wprowadzenia substancji psychotropowych do obrotu poprzez wspólnotowe nabycie, wspólnie i w porozumieniu z A.K., M. Ś. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, wytworzył na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez sprzedaż mefedronu za pośrednictwem strony internetowej [...]1, przemieścił tę substancję w ilości nie mniej niż 40 kilogramów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2, 33 § 1 i 3 i art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. i na podstawie art. 55 ust. 3 opisanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. i 65 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 500 zł, na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek części osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 400.500 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 25.000 zł na cel

- społeczny związany z przeciwdziałaniem narkomanii, tj. na Stowarzyszenie Monar;
3. uniewinnił **J.S.** od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III a/o i w tej części kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa;
  4. uznał **J.S.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt IV a/o i na mocy art. 37b ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej wymierzył mu 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na 100 złotych;
  5. w ramach czynów z pkt V i VI a/o uznał **J.S.** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 15 marca 2011 r. w C. na terenie Republiki Czech, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, działając w ramach kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R.W. oraz innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I-P w postaci psylocybiny w ilości nie mniejszej niż 5000 miligramów o wartości 4.500 zł, w ten sposób, że z terytorium Republiki Czech za pośrednictwem sklepu internetowego sprzedał przedmiotową substancję nieustalonym odbiorcom, tj. czynu z art. 59 ust. 1 i 3 w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 200 złotych; na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 4.500 zł; na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 20.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
  6. na mocy art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył **J. S.** karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na 500 złotych;
  7. w ramach czynu zarzucanego w pkt I a/o uznał **A.K.** za winną tego, że w okresie od połowy września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w

miejsowościach K., C.i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brała udział w kierowanej i utworzonej przez J.S. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: G.D., R.W., A.S. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzanie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż wspólnie z J.S. organizowała i nadzorowała pracę osób organizujących zakładanie i działalność sklepów internetowych za pośrednictwem których nielegalnie dystrybuowano substancje psychotropowe grupy P-I w postaci mefedronu, zatrudniała osoby, które na jej polecenie dokonywały przygotowywania przesyłek zawierających substancje psychotropowe i przysyłały je na teren Rzeczypospolitej Polskiej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności;

8. w ramach czynu zarzucanego w pkt II a/o uznał **A.K.** za winną tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do maja 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego jej przestępstwa stałe źródło dochodu oraz w celu wprowadzenia substancji psychotropowych do obrotu poprzez wspólnotowe nabycie, wspólnie i w porozumieniu z J.S., M. Ś. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, wytworzyła na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kilogramów i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez sprzedaż mefedronu za pośrednictwem strony [...]1, przemieściła tę substancję w ilościach nie mniejszych niż 40 kg na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 33 § 1 i 3 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55

ust. 3 ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 300 złotych; na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek części osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 400500 zł; na mocy art. 70 ust. 4 ustawy o narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 25.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

9. na mocy art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył **A.K.** karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
10. **A. Z. zd. S.** w ramach czynu zarzucanego jej w pkt I a/o uznał za winną tego, że w okresie pomiędzy 26 marca 2011 r., a 7 kwietnia 2011 r. na terenie Republiki Czech oraz w W., wbrew przepisom ustawy, działając ze z góry powziętym zamiarem oraz w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z J. S. i innymi osobami, usiłowała dokonać wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ten sposób, że dokonała odważenia i zapakowania, a następnie nadania przesyłek pocztowych przeznaczonych dla innej, ustalonej osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, realizując poprzez to przemieszczenie łącznie 710,06 gramów substancji psychotropowej w postaci mefedronu, a to:
  - 495,30 gramów w przesyłce adresowanej na nazwisko J. M.,
  - 15,05 grama w przesyłce adresowanej na nazwisko H. K.,
  - 100 gramów w przesyłce adresowanej dla D. K.,
  - 99,71 grama w przesyłce adresowanej na nazwisko A. M., działając w celu wprowadzenia tej substancji do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła wobec zatrzymania przesyłek przez służby celne, tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k. i art. 33 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł, a na mocy

art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 10.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

11. uniewinnił **A. Z.** od popełnienia czynów zarzuconych jej w pkt II i III aktu oskarżenia, kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;
12. uniewinnił **J. B.** od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia i obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi w tej części;
13. **G.D.**, w ramach czynu zarzucanego jej w pkt I a/o, uznał za winną tego, że w okresie od połowy stycznia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r. brała udział kierowanej i utworzonej przez J.S. zorganizowanej grupie przestępczej. w skład której wchodził: A.K., R.W., A.S. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, że na polecenie J.S., jako zatrudniona na stanowisku dyrektora regionalnego nadzorując i organizując pracę podległych sobie osób, przyjmowała wytwarzaną przez inne osoby substancję psychotropową grupy I-P w postaci mefedronu, a następnie, przy wykorzystaniu sieci Internet, oferowała wielu osobom i dostarczała za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za czyn ten wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;
14. **G.D.** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt II a/o, ustalając, iż dokonała ona wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości nie mniejszej niż 40 kg i wartości rynkowej nie mniejszej niż 800.000 zł, tj. czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na tej podstawie oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył jej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od niej nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

14. uniewinnił **G.D.** od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt III a/o i kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;
16. na mocy art. 85 oraz 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył **G. D.** karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
17. na podstawie art. 60 § 5 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **G.D.** kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo ustalając okres próby na 5 lat i oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora;
18. **R. W.** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I a/o uznał za winnego tego, że w okresie od połowy stycznia 2011 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r. brał udział w kierowanej i utworzonej przez J.S. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: A.K., G.D., A.S. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż na polecenie J.S., jako osoba zatrudniona w spółce A. s.r.o., przyjmował wytwarzaną przez inne osoby substancję psychotropową grupy I-P w postaci mefedronu, a następnie, przy wykorzystaniu sieci Internet, oferował wielu osobom i dostarczał za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i psylocybiny, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
19. uznał **R. W.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II a/o, ustalając, że dokonał on wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ilości nie mniejszej niż 40 kg i wartości rynkowej nie mniejszej niż 800.000 zł, tj. czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust. tej ustawy przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od niego nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

20. uznał **R. W.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III a/o i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
21. uznał **R. W.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV a/o, tj. przestępstwa z art. 55 ust. 1 w zb. z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 50 złotych, a nadto, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od niego nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
22. na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył **R. W.** karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 50 zł;
23. na podstawie art. 60 § 5 i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **R. W.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 5 lat i oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;
24. uznał **M. Ś.**, w ramach czynu zarzucanego w pkt I a/o, za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r. brał udział w kierowanej i utworzonej przez J. S. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: A.K., R.W., G.D., A.S. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż na polecenie J.S., na terytorium Republiki Czech, wykorzystując swoją wiedzę z zakresu chemii, wytwarzał substancję psychotropową w postaci mefedronu a także inne substancje psychotropowe i środki odurzające, które następnie, przy wykorzystaniu sieci Internet, były oferowane wielu osobom i dostarczane za pośrednictwem sieci

pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

25. w ramach czynu zarzucanego w pkt II a/o uznał **M. Ś.** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyniąc sobie z popełniania zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z J.S. i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia w ten sposób, że wytworzył na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 50 kg i wartości rynkowej nie mniejszej niż 1.000.000 zł, a następnie przekazał mefedron do siedziby spółki A., gdzie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, został on za pośrednictwem sprzedaży internetowej nielegalnie dystrybuowany i przekazany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ilości nie mniejszej niż 40 kg, tj. popełnienia czynu z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 100 zł; nadto na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
26. uznał **M. Ś.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III a/o i za to na mocy art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł; nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

27. uznał **M. Ś.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV a/o i na mocy art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 złotych, nadto na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
28. uniewinnił **M. Ś.** od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V a/o, a kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;
29. uznał **M. Ś.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI a/o i na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł, na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 1.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w wysokości 25.000 zł;
29. na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył **M. Ś.** karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 150 zł;
30. na podstawie art. 60 § 5 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **M. Ś.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 6 lat, oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora, a nadto na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec niego zakaz wykonywania funkcji biegłego sądowego na okres 5 lat;
30. uniewinnił **A. M.** od popełnienia zarzucanych jej czynów, a kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;
31. uniewinnił **B.S.** od popełnienia zarzucanego jej czynu, a kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;

32. **Z. K.** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I a/o uznał za winnego tego, że w okresie od 14 lutego 2011 r. do 31 marca 2011 r., w miejscowościach K., C. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. i inne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, brał udział w utworzonej i kierowanej przez J.S. zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził R.W., A.S., A.K., M. Ś. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż na polecenie J. S. i A. K. jako informatyk, administrował stroną internetową dla firmy „A.” s.r.o., na której oferowano wielu osobom i dostarczano za pośrednictwem sieci pocztowych, firm kurierskich i w ramach sprzedaży bezpośredniej znaczne ilości substancji psychotropowych grupy I-P, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
33. **Z. K.**, w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II a/o, uznał za winnego tego, że w okresie od 14 lutego 2011 r. do dnia 31 marca 2011 r., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, udzielił pomocy J. S. i innym ustalonym oraz nieustalonym osobom do dokonania wewnątrzwspólnotowego nabycia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wytworzonej przez inne osoby znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I-P w postaci mefedronu o masie nie mniejszej niż 40 kg i wartości rynkowej nie mniejszej niż 800.000 zł w ten sposób, że administrował stroną internetową, na której oferowano do sprzedaży substancję psychotropową w postaci mefedronu, tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 120 stawek

dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł; na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 1.300 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

34. na mocy art. 85 i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył **Z. K.** karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
35. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **Z. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 lat;
36. uniewinnił **K. K.** od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami sądowymi w tej części obciążył Skarb Państwa;
37. **T. Z.**, w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w kwietniu w W., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, usiłował dokonać wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I-P w ten sposób, że zamówił i zakupił na terytorium Republiki Czeskiej firmie A. s.r.o. z siedzibą w C. 495,30 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej adresowanej na inną, ustaloną osobę, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przesyłki przez służby celne, przy czym działał w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych, a nadto na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 5.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
38. uznał **M. G.** za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu 120 stawek dziennych grzywny,

ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 500 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

39. uznał **A. J.** za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 200 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
40. uznał **M. B.** za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 500 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
41. uznał **J. A.** za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 1000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
42. uznał **W. C.** za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 500 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;
43. uznał **M. A.** za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 55 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art. 70 ust. 4

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł nawiązkę w wysokości 500 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

44. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie J. S., A. K., A. Z. i T. Z.;
45. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie G.D., R. W., M. Ś. i Z. K.;
46. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty, a w pozostałym zakresie koszty sądowe przejął na rachunek skarbu Państwa;
47. zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie na rzecz obrońców wynagrodzenie za obronę świadczoną z urzędu.

Opisany wyrok zaskarżony został apelacjami wniesionymi przez prokuratora i obrońców oskarżonych.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść:

1. oskarżonego J.S. i zarzucił:
1. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uznania J.S. za winnego czynu wyczerpującego znamiona art. 258 § 3 k.k. (pkt 1 wyroku), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż zorganizowaną grupę przestępczą działającą w okresie od połowy września 2010 r. do dnia 2 kwietnia 2011 r., w miejscowościach K., C. i inne na terenie Republiki Czech oraz B., J., W. na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w skład której wchodziły ustalone oraz nieustalone osoby, mającą na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu substancji psychotropowej grupy P-I w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, oskarżony J. S. założył i kierował nią wraz z inną, ustaloną osobą, co skutkowało zmianą opisu czynu poprzez przyjęcie, że oskarżony sam kierował utworzoną wyłącznie przez siebie grupą przestępczą, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony w ramach przeprowadzonych dowodów oraz zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, a zatem wedle reguł zawartych w art. 7

- k.p.k., daje podstawy do przyjęcia, że założycielami oraz osobami kierującymi opisaną grupą był J. S. oraz inna ustalona osoba i w związku z opisanym zarzutem wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie w ramach opisu czynu w pkt 1 wyroku, że oskarżony J. S. zorganizowaną grupę przestępczą założył i kierował nią wraz z inną ustaloną osobą;
2. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., w części dotyczącej uznania J. S. za winnego czynu z art. 258 § 3 k.k. (pkt 1 wyroku), rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowo zastosowane dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w szczególności motywacja i sposób zachowania sprawcy oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonego winny prowadzić do wniosku, że wymierzona mu kara powinna być karą surowszą i w związku z tym wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 258 § 3 k.k. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
  3. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia J.S. od zarzutu popełnienia czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 3 wyroku), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa, podczas kiedy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzić winny do wniosku, że działanie oskarżonego stanowi realizację znamion ustawowych zarzucanego mu przestępstwa i w konsekwencji wniósł o uchylenie pkt 3 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania;
  4. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., w części dotyczącej uznania J. S. za winnego czynu wyczerpującego znamiona czynu z art. 37b ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (pkt 4 wyroku), obrazę prawa materialnego, a to art. 33 § 3 k.k. polegającą na tym, że Sąd

wymierzając oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określił wysokość jednej stawki na 100 zł, gdy orzekając w pkt 2 wyroku grzywnę za przypisane w tym punkcie przestępstwo orzekł grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 500 złotych i w związku z tym zarzutem wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez określenie, że wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny orzeczonej za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 4 wyroku wynosi 500 zł;

5. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa przypisanego mu w pkt 5 wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że uznając J. S. za winnego czynu polegającego na dokonaniu wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej grupy P-I w postaci psylocybiny w ilości nie mniejszej niż 5000 miligramów o wartości 4.500 zł, w ten sposób, że z terytorium Republiki Czech za pośrednictwem sklepu internetowego sprzedał przedmiotową substancję nieustalonym odbiorcom, sąd orzekający uznał, że sprzedaż nieustalonym odbiorcom 5000 miligramów psylocybiny stanowi wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, gdy ilość substancji psychotropowej, z uwagi na jej charakter i dawki podawane oraz przyjmowane przez odbiorców, wskazuje na znaczną ilość tej substancji oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że przypisując oskarżonemu działanie polegające na sprzedaży 5000 miligramów psylocybiny nieustalonym odbiorcom Sąd uznał, że działanie takie nie było podjęte w celu wprowadzenia psylocybiny do obrotu, gdy sprzedaż tej substancji wielu nieustalonym osobom wypełnia znamiona występkę z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
6. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 5 wyroku – obrazę prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k., polegającą na tym, że Sąd uznając, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu działając w ramach

kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, w kwalifikacji prawnej pominął art. 65 § 1 k.k.;

7. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w pkt 5 wyroku – obrazę prawa materialnego, a to art. 33 § 3 k.k., polegającą na tym, że wymierzając oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określił wysokość jednej stawki na 200 złotych, gdy orzekając w pkt 2 wyroku grzywnę za przypisane w tym punkcie przestępstwo orzekł grzywnę w rozmiarze 250 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 500 złotych, a przypisując oskarżonemu odpowiedzialność za czyn z pkt 4 wyroku, określił wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 100 zł i w związku z tym wniósł o uchylenie pkt 5 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania;
8. oskarżonej A. Z. i zarzucił:
  1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej od zarzutu popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt 11 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżona działaniem swoim wyczerpała znamiona zarzucanego jej przestępstwa, gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz i wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić winny do wniosku, że ustalone niespornie działanie oskarżonej stanowiło postać brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i w związku z tym wniósł o uchylenie pkt 11 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania;
  2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynu z art. 231 § 2 k.k. – pkt 11 wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżona wyczerpała znamion zarzucanego jej przestępstwa, gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem

zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić winny do wniosku, że oskarżona, jako funkcjonariusz publiczny – funkcjonariusz Policji nie dopełniła ciążących na niej obowiązków i działała na szkodę interesu publicznego, co wyczerpało znamiona występkę z art. 231 § 2 k.k. i wniósł o uchylenie pkt 11 wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania;

3. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części uznania oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt 10 wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżona usiłowała dokonać wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ten sposób, że dokonała odważenia i zapakowania a następnie nadania przesyłek pocztowych przeznaczonych dla innej, ustalonej osoby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, realizując poprzez to przemieszczenie łącznie 710,06 gramów substancji psychotropowej w postaci mefedronu, w czterech oddzielnych przesyłkach, działając w celu wprowadzenia tej substancji do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła wobec zatrzymania przesyłek przez służby celne, gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić winny do wniosku, że oskarżona zrealizowała znamiona przestępstwa określanego jako wewnątrzwspólnotowe nabycie w postaci jego dokonania nie zaś usiłowania i w związku z tym wniósł o zmianę wyroku poprzez określenie, że oskarżona dokonała wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu oraz uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu, zgodnie z jego opisem obejmującym działanie w celu wprowadzenia do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu o art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
4. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonej za winną czynu przypisanego jej w pkt 10 wyroku – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że

zachodzą przesłanki pozwalające na uznanie, że nawet najniższa kara wymierzona oskarżonej za przypisane jej przestępstwo byłaby karą niewspółmiernie surową, co skutkowało zastosowaniem wobec niej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary opartego o przepis art. 60 § 2 i 6 pkt 2 k.k. i wymierzenie oskarżonej kary 2 lat pozbawienia wolności, gdy prawidłowo zastosowane dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w szczególności motywacja i sposób zachowania się sprawcy oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonej nie dają podstaw do stosowania wobec niej nadzwyczajnego złagodzenia kary, co prowadzi do wniosku, że kara winna być wymierzona bez stosowania art. 60 § 2 k.k. i wniosł o zmianę wyroku, z uwzględnieniem zarzutu i wniosku zawartego w pkt 3 i w konsekwencji wymierzenie kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kary grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 100 złotych oraz orzeczenie na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nawiązki w wysokości 10.000 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar;

5. oskarżonego J. B. i zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. (pkt 12 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z J. S. kierował utworzoną przez siebie i J. S. międzynarodową zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodziły ustalone oraz nieustalone osoby, mającą na celu wytwarzanie oraz wprowadzanie do obrotu poprzez wewnątrzwspólnotowe nabycie znacznych ilości substancji psychotropowych grupy I-P w postaci mefedronu i innych substancji kontrolowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w ten sposób, iż opracował założenia organizacyjne i zorganizował na terytorium Republiki Czech firmę w postaci spółki prawa handlowego, w ramach której produkowano substancję psychotropową w postaci mefedronu oraz przygotował i zorganizował

system za pośrednictwem którego nielegalnie dystrybuowano mefedron, a także opracował zasady przewozu i rozliczania środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia tej substancji psychotropowej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony w ramach przeprowadzonych dowodów oraz zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem według reguł wynikających z art. 7 k.p.k., daje podstawy do przyjęcia, że założycielami oraz osobami kierującymi opisaną grupą byli J.S. i J. B. i w konsekwencji wniósł o uchylenie pkt 12 wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 i art. 12 k.k. (pkt 12 wyroku), podczas gdy zebrany materiał dowodowy, oceniony w ramach przeprowadzonych dowodów oraz zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, tj. według reguł wynikających z art. 7 k.p.k., daje podstawy do przyjęcia, że oskarżony swoim działaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu i wniósł o uchylenie wyroku w opisaniej części przekazanie sprawy we wskazanym zakresie do ponownego rozpoznania;
3. oskarżonej G. D. i zarzucił:
  1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonej za winną przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 14 wyroku) – obrazę prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. oraz art. 12 k.k., polegającą na tym, że Sąd przyjmując, że oskarżona dopuściła się przypisanego jej czynu działając ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz czyniąc sobie z popełnienia zarzucanego jej przestępstwa stałe źródło dochodu, w kwalifikacji prawnej pominął wskazane przepisy i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonej czynu z art. 53 ust. 1 i 2 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.;

2. oskarżonego R. W. i zarzucił:
1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 19 wyroku) – obrazę prawa materialnego, a to art. 65 § 1 k.k. oraz art. 12 k.k., polegającą na tym, że Sąd przyjmując, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu działając ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz czyniąc sobie z popełnienia zarzucanego mu przestępstwa stałe źródło dochodu, w kwalifikacji prawnej pominął wskazane przepisy i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 53 ust. 1 i 2 i art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.;
2. oskarżonego M. Ś. i zarzucił:
1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu przypisanego w pkt 25 wyroku – obrazę prawa materialnego, a to art. 45 § 1 k.k. poprzez nie orzeczenie wobec oskarżonego przepadku osiągniętej korzyści majątkowej, podczas gdy oskarżony z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową osiągnął i wniósł o zmianę wyroku przez orzeczenie wobec oskarżonego przepadku części osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 10.000 złotych;
2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt 28 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzić winny do wniosku, że ustalone niespornie działanie oskarżonego stanowiło postać brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej utworzonej i kierowanej przez S. S. i

wniósł o uchylenie pkt 28 wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania;

3. oskarżonej A. M. i zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej od czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt 30 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżona swoim działaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej przestępstwa, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzić winna do wniosku, że ustalone niespornie działanie oskarżonej stanowiło postać brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej utworzonej i kierowanej przez S. S., mającej na celu wytwarzanie oraz wprowadzenie do obrotu znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu, w ten sposób, iż nawiązywała i utrzymywała kontakt z osobami poszukującymi producentów substancji psychotropowych oraz za pośrednictwem prowadzonej przez siebie firmy organizowała zakupy substancji chemicznych oraz wyposażenia technicznego, służących do wytwarzania mefedronu i w konsekwencji wniósł o uchylenie pkt 30 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania;
2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej od zarzutu popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 oraz art. 54 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 30 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstawy do przyjęcia, że oskarżona swoim działaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej przestępstwa, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzić winna do wniosku, że

oskarżona udzieliła M. W. pomocy do uzyskania informacji dotyczących możliwości produkcji substancji psychotropowych i technologii jej wytwarzania oraz urządzeń niezbędnych do takiej produkcji lub mogących do niej posłużyć oraz skontaktowała M. W. z chemikiem M. Ś. oraz pomogła M. W. w nabyciu przyrządów w postaci tabletkarki oraz digestorium i innych służących do wytwarzania i przerabiania substancji psychotropowych i wniósł o uchylenie pkt 30 zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania;

3. oskarżonej B. S. i zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt 31 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżona działaniem swoim wyczerpała znamiona zarzucanego jej przestępstwa, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzić winna do wniosku, że ustalone niespornie działanie oskarżonej stanowiło postać brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wprowadzenie do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w ten sposób, że na zlecenie J. S. i A. K. prowadziła księgowość firm A. oraz B., w ramach których wystawiała fikcyjne faktury, a także wykorzystując fachową wiedzę jako księgowa, udzielała porad finansowych tym osobom w celu ukrycia uzyskanych znacznych ilości środków finansowych uzyskanych z nielegalnej działalności dotyczącej wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających i substancji psychotropowych a nadto, na polecenie A. K., w celu zatarcia śladów i dowodów przestępstwa dokonała zniszczenia bliżej nieustalonych dokumentów finansowo – księgowych dotyczących spółek „A.” s.r.o. z/s w C. i „B.” Sp. z o.o. z/s w W. oraz wytworzyła w to miejsca inną, fikcyjną dokumentację i wniósł o uchylenie pkt 30 wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania;
2. oskarżonego K.K. i zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części uniewinniającej oskarżonego od zarzutu popełnienia zarzucanego mu czynu (pkt 36 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na tym, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony działaniem swoim wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadzić winna do wniosku, że oskarżony brał udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu znacznej ilości substancji psychotropowej w ten sposób, że zamówił i zakupił na terytorium Republiki Czech znaczną ilość substancji psychotropowej grupy I-P w postaci 400 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce kurierskiej adresowanej na inną, ustaloną osobę, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym działał w celu wprowadzenia substancji psychotropowej w postaci mefedronu do obrotu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przesyłki przez służby celne, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa i wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania;
2. oskarżonego T. Z. i zarzucił:
  1. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k., w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 37 wyroku) – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na tym, że oskarżony usiłował dokonać wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu w ten sposób, że zamówił i zakupił na terytorium Republiki Czech w firmie „A.” s.r.o. z siedzibą w C. 495,30 g mefedronu, a następnie zlecił innym osobom przemieszczenie tej substancji w przesyłce pocztowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec zatrzymania przesyłek przez służby celne, podczas gdy prawidłowo dokonana ocena materiału dowodowego, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego,

prorowadzić winno do wniosku, że oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa określanego jako wewnątrzwspólnotowe nabycie w postaci jego dokonania nie zaś usiłowania dokonania i wniósł o zmianę wyroku przez oskarżenie, że oskarżony dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu i wyeliminowanie z przyjętej kwalifikacji prawnej art. 13 § 1 k.k.

W komparycji apelacji wskazano, że środek odwoławczy został wniesiony także w sprawie A. K. i Z. K. – w odniesieniu do tych osób nie sformułowano jednak żadnych zarzutów. Jedynie w uzasadnieniu apelacji wskazano, że rozstrzygnięcie zawarte w pkt 8 wyroku – dotyczące A. K. – jest co do zasady trafne, choć błędnie przywołano w kwalifikacji prawnej czynu art. 33 § 1 i 3 k.k., co, w ocenie skarżącego, winno zostać skorygowane jako oczywista omyłka pisarska w trybie art. 105 § 2 k.p.k.

Obrońca oskarżonych J. S. i A. K. zaskarżył wyrok w zakresie punktów 1, 2, 4, 5 i 6 co do J.S. i w zakresie punktów 7, 8 i 9 co do A. K. i zarzucił:

2. w zakresie skazania oskarżonych za czyny opisane w art. 258 § 1 i 3 k.k. oraz art. 55 ust. 1 i 3 w zb. z art. 53 ust. 1 i 2 w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 33 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k.:
1. na podstawie art. 438 pkt 1 k.k. obrazę prawa materialnego, tj.:
  - art. 30 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazywał na to, że działania oskarżonych były działaniami podejmowanymi w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności zarzucanych im czynów;
  - art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające na uznaniu, że przepis ten znajduje również zastosowanie w sytuacji istnienia nieświadomości bezprawności czynu;
  - art. 53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, przy jednoczesnym niezastosowaniu przepisu art. 5 k.k. i skazanie oskarżonych za wytworzenie mefedronu, podczas gdy produkcja tego środka miała miejsce na terytorium Czech, gdzie w dacie podejmowanych

zachowań przez poszczególne osoby była ona zgodna z obowiązującym w tamtym państwie porządkiem prawnym;

- art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłową wykładnię skutkującą jego niewłaściwym zastosowaniem, a to polegającą na błędnym przyjęciu, że znamiona uczestniczenia w obrocie spełnia także działanie polegające na przekazywaniu środków indywidualnym podmiotom, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu wskazuje odmiennie;

a gdyby sąd nie podzielił tych zarzutów:

2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonych: G. D., R. W., M. Ś., A. K. i J. S., Z. K. i bezpodstawne odebranie ich depozycjom wiarygodności, a w konsekwencji przyjęcie, że oskarżeni świadomie uczestniczyli w zorganizowanej grupie przestępczej oraz że umyślnie dokonywali zarzuconych im czynów zabronionych w ramach tej grupy, podczas gdy z wyjaśnień tych wynika wniosek odmienny,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów w postaci wyjaśnień J.B., A.K., J.S., G.D., R. W., A. Z., Z. K., M. Ś. i bezpodstawne pominięcie tych depozycji, z których wynika, że oskarżeni byli przekonani o zgodności z prawem działalności spółki A. i podejmowanych w jej ramach czynności polegających na wysyłaniu substancji psychotropowej w postaci mefedronu z kraju, w którym jego produkcja i sprzedaż była legalna do innych krajów, w tym gdzie jego posiadanie i wprowadzanie do obrotu nie było dozwolone,

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy ocenie zamiaru, z jakim mieli działać oskarżeni, zeznań świadków E. O. i A. S., a także nie oparcie się na zeznaniach P. i A. K., z których wynika, że oskarżeni byli przekonani o zgodności z prawem działalności spółki A. i podejmowanych w jej ramach czynności polegających na wysyłaniu substancji psychotropowej w postaci mefedronu z kraju, w którym jego produkcja i sprzedaż była legalna do innych krajów, w tym gdzie jego posiadanie i wprowadzanie do obrotu nie było dozwolone,

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy ustalaniu zamiaru, z jakim mieli działać oskarżeni, dokumentów prywatnych w postaci: e-maila z dnia 16 marca 2011 r. skierowanego przez A. K. do J. B. i jego odpowiedzi na niego oraz raportu dotyczącego legalności eksportu i importu mefedronu przygotowanego przez J.B. w październiku 2010 r. dla A. K. i J. S., a także wiadomości e-mail kierowanych przez D. K. do A. K. w maju 2011 r., z których wynika, że oskarżeni byli przekonani o zgodności z prawem działalności spółki A. i podejmowanych w jej ramach czynności polegających na wysyłaniu substancji psychotropowej w postaci mefedronu z kraju, w którym jego produkcja i sprzedaż była legalna do innych krajów, w tym gdzie jego posiadanie i wprowadzanie do obrotu nie było dozwolone,

skutkiem których to naruszeń było błędne ustalenie, że oskarżony J. S. miał zamiar kierowania i udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a A.K. udziału w niej oraz że oskarżeni ci działali z zamiarem, aby dokonywać w ramach spółki A. wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowych w postaci znacznej ilości mefedronu oraz wprowadzenia jej w ten sposób w Polsce do obrotu, a nadto brak ustaleń w zakresie ich nieświadomości co do przestępnego charakteru sprzedaży substancji psychotropowych drogą elektroniczną i ich wysyłania poza teren C.,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów w postaci dokumentów oraz wyjaśnień oskarżonych: G. D., R. W., M. Ś., A. K. i J. S. i bezpodstawne przyjęcie, że wynika z nich, że oskarżeni J. S. i A. K. dokonali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej przemieszczenia z terenu C. na teren Polski nie mniej niż 40 kg mefedronu oraz że na terenie Czech wytworzyli 50 kg mefedronu, podczas gdy z żadnego fragmentu tych wyjaśnień, ani innych dowodów przeprowadzonych w sprawie powyższe nie wynika,

skutkiem czego było błędne ustalenie, że w okresie od grudnia 2010 r. do maja 2011 r. oskarżeni J. S. i A. K. przemieścili w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z terenu republiki Czech na teren Rzeczypospolitej Polskiej, za pośrednictwem strony internetowej [...]1 substancje psychotropową o nazwie mefedron w ilości nie mniejszej niż 40 kg,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień G. D. i R. W., J. S. i A. K., a także pominięcie dokumentacji spółki A. dotyczącej ilości i zawartości przesyłanych paczek oraz wydruku pliku know-how do wysłania paczek ze sklepu J. S., a w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że na polecenie J. S. i A. K. pracownicy spółki A. pakowali i wysyłali mefedron z Czech do Polski, oznaczając go jako legalne substancje lub dokumenty, a także że na ich polecenie wysyłali tę substancję w sprzęcie gospodarstwa domowego i zabawkach, podczas gdy wyjaśnienia G. D. i R. W. są lakoniczne, nieprecyzyjne i nie mają odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym, a nadto są one sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, skutkiem czego było błędne ustalenie, że oskarżeni J. S. i A. K. mieli zamiar popełnienia wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji psychotropowych w postaci mefedronu oraz wprowadzenie ich w ten sposób do obrotu,
- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 4 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 10 lipca 2014 r. wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego J.S. o zwrócenie się do firm kurierskich i poczty o udostępnienie dokumentacji dotyczącej usług przewozowych spółki A., który to wniosek został złożony na okoliczność ilości, zawartości, wagi paczek, możliwości reklamacji nadawanych z firmy A. przez D., E., służby pocztowe Republiki Czeskiej, ale został on uznany przez sąd jako zmierzający do przedłużenia postępowania, a jednocześnie nie dopuszczenie tego dowodu w późniejszym terminie postępowania, mimo że okoliczności, które wynikałyby z powyższego miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. dla kluczowej informacji dotyczącej ilości przesyłek wysyłanych z firmy A. do Polski oraz ewentualnie sposobu ich oznaczania,
- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a to wniosku obrońcy A. K. z dnia 19 listopada 2013 r. o uzupełnienie materiału dowodowego przez zwrócenie się do oskarżyciela publicznego o dołączenie do akt sprawy brakujących dokumentów, w ramach załączników nr 1-42, złożonych przez A. K. na etapie postępowania przygotowawczego,

skutkiem czego był brak ustaleń co do istotnych okoliczności w zakresie zamiaru oskarżonej A. K. co do celu jej działania w ramach spółki A.;

3. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że spółka A. zajmowała się głównie sprzedażą i wysyłką mefedronu do Polski, podczas gdy tego rodzaju wniosek nie wynika z żadnego dowodu przeprowadzonego na rozprawie, a nadto jest sprzeczny z dokumentami oraz wyjaśnieniami oskarżonych, w tym w szczególności oskarżonego J.S..
4. w zakresie skazania oskarżonego J.S. za czyn z art. 37b ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej,
  - na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:
    - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień J.S., w zakresie w jakim oskarżony podał, że nie miał zamiaru dokonywać obrotu substancjami objętymi decyzją z dnia 2 października 2010 r. oraz że nie miał świadomości, że sprzedaż substancji M-1 Cas:186028-79-5 mieści się w zakresie pojęciowym wyrobów opisanych w tej decyzji, podczas gdy jego wyjaśnienia znajdują oparcie w protokole kontroli z dnia 4 października 2010 r. oraz zeznaniach A. O.,
 skutkiem czego błędne było ustalenie, że oskarżony działał z zamiarem nie wycofania ze sprzedaży i dokonywania obrotu wyrobami opisanymi w tej decyzji;
5. w zakresie skazania oskarżonego J.S. za czyn opisany w art. 59 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 tej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.p.k. w zw. z art. 12 k.k.
  - na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:
    - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu w postaci wyjaśnień R. W. z dnia 30 maja 2012 r. i przyjęcie ich za podstawę ustaleń faktycznych w zakresie, w jakim oskarżony pomówił J.S. o wewnątrzwspólnotowe nabycie substancji o nazwie psylocybina, podczas gdy

wyjaśnienia te nie zostały poparte żadnym innym dowodem, a nadto nie wynika z nich, aby oskarżony J. S. w ramach spółki A. wysyłał tę substancję z Czech do Polski,

- art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie treści opinii biegłego z dnia 23 września 2011 r. z zakresu badań chemicznych na temat substancji o nazwie 5-MEO-DALT, której to nazwy oskarżony R.W. używał w wyjaśnieniach z dnia 30 maja 2012 r. zamiennie z nazwą psylocybina, podczas gdy substancja o nazwie 5-MEO-DALT została określona przez biegłego jako substancja, która nie jest prawnie kontrolowana, a zatem której sprzedaż nie była na gruncie ustawy obowiązującej w okresie 2010 – 2011 r. penalizowana,

skutkiem których to naruszeń było błędne ustalenie, że J. S. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia substancji o nazwie psylocybina,

- art. 193 § 1 k.p.k. poprzez nie zasięgnięcie opinii biegłego w zakresie wiadomości specjalnych w przedmiocie oceny, czy substancja o nazwie psylocybina lub o nazwie 5-MEO-DAL o wadze 5000 miligramów stanowiła znaczną ilość, podczas gdy ustalenie powyższej okoliczności wymagało wiedzy specjalnej,

skutkiem czego było błędne ustalenie, że oskarżony J. S. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej,

- art. 399 § 1 i 2 k.p.k. poprzez zakwalifikowanie czynu opisanego w pkt 5 wyroku według innego przepisu aniżeli wskazanego w akcie oskarżenia, podczas gdy strony nie zostały o tym uprzedzone na rozprawie, skutkiem czego było uniemożliwienie oskarżonemu przygotowania się do obrony.

V. z ostrożności procesowej, w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych kar i przepadku:

1. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie i dowolne, a nie swobodne uznanie, że oskarżeni uzyskiwali korzyść majątkową ze sprzedaży 1 kg mefedronu w kwocie 20.000 zł oraz że dokonali w ramach spółki A. przemieszczenia z terenu Czech na teren Polski wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii 40 kg mefedronu, podczas gdy powyższe

okoliczności nie wynikają z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, skutkiem czego było błędne ustalenie, że oskarżeni uzyskali korzyść majątkową ze sprzedaży mefedronu w wysokości 801.000 zł;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu stopnia winy oskarżonych, a także ich motywacji i sposobu zachowania się, ich właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstw im zarzuconych, skutkiem czego było nieprawidłowe rozważenie dyrektyw wymiaru kary, określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z ostrożności procesowej o zmianę wyroku i złagodzenie orzeczonych kar, w tym zastosowanie wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 30 zdanie drugie k.k.

Obrońca oskarżonej A. Z. zaskarżył wyrok w części dotyczącej czynu wskazanego w pkt 10 (przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 13 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.) w zakresie rozstrzygnięcia o karze i nawiązce. Skarżący, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu i postawy oskarżonej (w szczególności przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy oraz dotychczasowa niekaralność), których to uwzględnienie przez Sąd powinno spowodować orzeczenie kary w niższym wymiarze umożliwiającym warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności,
2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary grzywny oraz środka karnego w postaci nawiązki, podczas gdy ustalony przez Sąd stopień społecznej szkodliwości czynu, który znalazł odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary pozbawienia wolności nie wskazuje na tak wysoki stopień

społecznej szkodliwości i winy oskarżonej, który usprawiedliwiałby orzeczony wymiar kary grzywny i środka karnego w postaci nawiązki, jak również ustalony wymiar i wysokość jednej stawki dziennej grzywny oderwany jest od rzeczywistych możliwości zarobkowych oskarżonej i jej sytuacji majątkowej.

Powołując się na opisane zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 10 i wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia ustawowego i warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres próby wynoszący rok,
2. zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej 70 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 50 zł oraz orzeczenie nawiązki w wysokości 5.000 zł.

Obronca oskarżonego T. Z. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 410 k.p.k. ponieważ Sąd oparł zaskarżone rozstrzygnięcie na materiale dowodowym, który nie został wprowadzony do procesu, tj. na wyjaśnieniach podejrzanego J. M., złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, co naruszyło zasadę bezpośredniości postępowania, a w konsekwencji, doprowadziło do poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie dowodów, które nie mogły stać się podstawą wyroku,
2. art. 7 k.p.k. ponieważ Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom podejrzanego J. M., stanowiącym jedyny dowód obciążający oskarżonego, gdy:
  1. J. M. w niniejszej sprawie złożył wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, co oznacza, że nie podlegał odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, a zatem jego wyjaśnienia w całości stanowiły wyłącznie jego linię obrony,
  2. ze względu na nadużywanie alkoholu przez J. M. istniały poważne wątpliwości co do stanu psychicznego, rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania oraz odtwarzania przez niego spostrzeżeń,

3. z wyjaśnień podejrzanego M. wyraźnie wynika, że miał on trudności z postrzeganiem rzeczywistości i odtwarzaniem zdarzeń, jak sam bowiem przyznał „nie kojarzy, jaki jest dzień lub godzina”,
4. brak jest logicznego uzasadnienia, dla którego J. M., nie będąc kolegą T. Z. oraz nie otrzymawszy w zamian wynagrodzenia, miałby odebrać nadaną na swój adres przesyłkę zawierającą substancje psychotropowe dla T. Z.,
5. brak jest innych dowodów zgromadzonych w toku postępowania, które potwierdzałyby wersję wydarzeń przedstawioną przez J. M. – który sam był podejrzany w niniejszej sprawie;
6. art. 7 k.p.k. ponieważ Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na odmowie przyznania wiarygodności wyjaśnieniom T. Z., który w toku całego postępowania karnego stanowczo zaprzeczał, aby miał jakikolwiek związek ze sprawą, w szczególności, aby kiedykolwiek kontaktował się w sprawie jakiegokolwiek paczki z J. M., tylko i wyłącznie z tego powodu, iż wyjaśnienia te pozostawały w sprzeczności z nieujawnionymi w toku rozprawy głównej wyjaśnieniami podejrzanego J. M.;
7. art. 7 k.p.k. ponieważ Sąd dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na odmowie przyznania wiarygodności wyjaśnieniom T. Z., który w toku całego postępowania karnego stanowczo zaprzeczał, aby miał jakikolwiek związek ze sprawą, w szczególności, aby kiedykolwiek zamawiał paczkę z zawartością mefedronu oraz aby kiedykolwiek kontaktował się w sprawie jakiegokolwiek paczki z J. M., w sytuacji gdy poza dowodem z wyjaśnień J. M. nie istnieją żadne inne dowody obciążające oskarżonego, w szczególności że za dowód rzeczowy w sprawie nie został uznany zatrzymany oskarżonemu laptop oraz telefon komórkowy ani też dane pochodzące z tych urządzeń, co oznacza, iż na nośnikach tych nie znajdowały się żadne informacje mogące świadczyć o popełnieniu przez T. Z. za rzucanego mu czynu,
8. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszystkich istniejących w sprawie niedających się usunąć wątpliwości, co do możliwości przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu, w tym kto, kiedy i w jaki sposób

- zamówił przesyłkę zawierającą mefedron, nadaną na adres J. M., w konsekwencji wydanie rozstrzygnięcia jedynie na niekorzyść oskarżonego,
9. przepisu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności w zakresie, w jakim sąd oparł skazanie tylko i wyłącznie na złożonych w na etapie postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach osoby nieobecnej na rozprawie, której oskarżony nie miał możliwości zadania choćby jednego pytania, a w konsekwencji podjęcia działań zmierzających do weryfikacji wiarygodności wyjaśnień J. M. – w szczególności, że Sąd nie dysponował żadnym materiałem dowodowym, który choćby pośrednio potwierdzałby wiarygodność tego dowodu.

W konsekwencji powyższych zarzutów skarżący zarzucił także, w oparciu o przepis art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu, co doprowadziło do niesłusznego skazania oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrońca zarzucił także obrazę:

10. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. ponieważ sąd nie wskazał jakie fakty uznał za udowodnione w kontekście zarzucanego oskarżonemu czynu usiłowania wewnątrzspółnotowego nabycia substancji psychotropowej, tj. co do (i) zamówienia, (ii) zakupienia oraz (iii) zlecenia przemieszczenia mefedronu z Czech do Polski w przesyłce zaadresowanej na J. M. oraz na jakich dowodach oparł się w tym zakresie – co powoduje, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów, jednocześnie wskazując na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji o winie oskarżonego.

Odwołując się do tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Skarżący podkreślił także, że niezależnie od opisanych zarzutów, utrzymanie wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, wobec czego orzeczenie powinno

zostać zmienione przez uniewinnienie oskarżonego w oparciu o przepis art. 440 k.p.k.

Na wypadek nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy powyższych zarzutów obrońca na podstawie art. 437 pkt 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu – przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. – kary pozbawienia wolności zbliżonej do jednej trzeciej dolnego zagrożenia karą za przestępstwo określone w art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na mocy art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 4 k.k.

Obrońca oskarżonego M. G. zaskarżył wyrok w całości i na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzuconego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że nie wyczerpał on ustawowego znamienia „brania udziału w wewnątrzspółnotowym nabyciu substancji psychotropowej DMT” i nie można mu w tym zakresie przypisać winy w postaci umyślności,
- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 2, 5 § 2 i 7 k.p.k. w zakresie zarzuconego oskarżonemu czynu, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji ocenę bez uwzględnienia ujawnionych w toku postępowania wszelkich okoliczności oraz naruszenia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, a także całkowite pominięcie przy ocenie dowodów wyjaśnień J.S. z dnia 23.10.2015 r., wyjaśnień G. D. i R. W. oraz opisanych dokumentów, z których nie wynika, że na stronie internetowej [...]1 sklepu A. oferowana była substancja DMT, o której zamówienie oskarżono M. G., i w efekcie stwierdzenie, że wersja zdarzeń ustalona przez Sąd odpowiada rzeczywistości, gdy analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do ujawnienia niedających się usunąć wątpliwości co do faktycznego sprawstwa oskarżonego, które sąd winien rozstrzygać na jego korzyść.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. J. zaskarżył wyrok „w zakresie przypisania mu winy” i na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 5 § 2, 410 oraz 424 § 1 – 2 k.p.k., polegającą na wydaniu rozstrzygnięcia w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy posiadający luki, zwłaszcza w zakresie ustalenia strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu występkowi, które zastąpione zostały wnioskowaniem i przyjęciem najmniej korzystnej dla oskarżonego wersji bez wykluczenia również innych możliwych, nie omówienie w motywach wskazanych okoliczności i pominięcie zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k., która w razie występowania nie dających się usunąć wątpliwości nakazywała sądowi przyjęcie wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, tj. przyjęcie tzw. świadomej nieumyślności strony podmiotowej, która nie wypełniała ustawowych znamion występkowi z art. 55 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie przeciwko Z. K. wobec śmierci oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt II AKa 410/18, Sąd Apelacyjny w Warszawie:

1. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w numeracji poszczególnych rozstrzygnięć w ten sposób, że punktowi 14 rozstrzygnięcia w zakresie uniewinnienia oskarżonej G. D. od popełnienia zarzucanego jej w pkt III aktu oskarżenia czynu nadał nr 15; punktowi 29 w zakresie wymierzenia oskarżonemu M. Ś. kary łącznej nadał nr 30; punktowi 30 w zakresie warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. Ś. nadał nr 31, punktowi 30 w zakresie uniewinnienia oskarżonej A. M. nadał numer 32; punktowi 31 nadał numer 33, punktowi 32 nadał numer 34; punktowi 33 nadał numer 35; punktowi 34 nadał numer 36; punktowi 35

nadał numer 37; punktowi 36 nadał numer 38; punktowi 37 nadał numer 39; punktowi 38 nadał numer 40; punktowi nr 39 nadał numer 41; punktowi nr 40 nadał numer 42; punktowi nr 41 nadał numer 43; punktowi nr 42 nadał numer 44; punktowi nr 43 nadał numer 45; punktowi nr 44 nadał numer 46; punktowi nr 45 nadał numer 47; punktowi nr 46 nadał numer 48; punktowi nr 47 nadał numer 49;

2. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. S. w ten sposób, że:
  - w punkcie 4 wyroku wysokość jednej stawki dziennej grzywny podwyższył do kwoty 500 zł;
  - uchylił rozstrzygnięcie w punkcie 5 wyroku dotyczące zarzutu nr V i VI aktu oskarżenia i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;
  - uchylił rozstrzygnięcie w punkcie 6 wyroku o karze łącznej;
  - na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzył oskarżonemu J. S. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 300 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 500 złotych;
- III. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej A. Z. w ten sposób, że w punkcie 10 wyroku ustalił, że oskarżona dokonała wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu i czyn ten zakwalifikował z art. 55 ust. 1 i 3 w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
- IV. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej G. D. w ten sposób, że w punkcie 14 wyroku uzupełnił kwalifikację przypisanego oskarżonej czynu o art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;
3. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do R. W. w ten sposób, że w punkcie 19 wyroku uzupełnił kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu o art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.;
4. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do M. Ś. w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek części osiągniętej korzyści majątkowej w kwocie 10.000 zł;

5. w stosunku do oskarżonej A. M. uchylił punkt 32 (punkt 30 wyroku sądu I instancji) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;
6. w stosunku do oskarżonej B. S. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 33 (punkt 31 wyroku sądu I instancji) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;
7. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 39 (punkt 37 wyroku sądu I instancji) w ten sposób, że:
  - ustalając, że T. Z. dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci mefedronu wyeliminował z przyjętej kwalifikacji prawnej czynu art. 13 § 1 k.k., zaś z podstawy prawnej wymiaru kary art. 14 § 1 k.k.; nadto wyeliminował stwierdzenie, iż oskarżony „działał w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne” i z podstawy skazania art. 64 § 1 k.k.,
  - orzeczoną karę pozbawienia wolności na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 ust. 2 obniżył do roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;

X. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrokiem tym rozstrzygnięto o wynagrodzeniu obrońców z urzędu i zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony kasacjami wniesionymi przez prokuratora oraz obrońców skazanych J. S. i A. K..

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść J. B. i K. K. i zarzucił:

- w odniesieniu do J. B.:

1. rażące naruszenie prawa, a to przepisów postępowania karnego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., a zatem zasady swobodnej oceny dowodów oraz wyrokowania w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, nakazujących uwzględniać wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, a przy ich ocenie kierować się zasadami prawidłowego rozumowania, a także wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące niezasadnym przyjęciem przez Sąd

Apelacyjny ustaleń prowadzących do wniosku, że wyjaśnienia J. S. oraz A. K., nie dają wystarczających podstaw do wykazania, iż oskarżony J. B. dopuścił się zarzucanych mu czynów;

2. rażące naruszenia prawa, a to przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k. przez wydanie wyroku w oparciu o niepełną ocenę materiału dowodowego i sporządzenie jego uzasadnienia w sposób nieodpowiadający wymogom określonym w powołanych przepisach na skutek bezzasadnego odstąpienia od odniesienia się do wszystkich faktów i dowodów mających znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia a nadto powołanie tylko niektórych, wybiórczo wybranych dowodów, bez wskazania na jakiej podstawie inne dowody pominięte zostały oraz przywołania w uzasadnieniu orzeczenia nieuprawnionych wniosków mających wypływać z określonych dowodów,

i powołując się na wskazane zarzuty wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy J. B. Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

- w odniesieniu do K.K. zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa, a to przepisów postępowania karnego, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., a zatem zasady swobodnej oceny dowodów oraz wyrokowania w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, nakazujących uwzględniać wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, a przy ich ocenie kierować się zasadami prawidłowego rozumowania, a także wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące niezasadnym przyjęciem przez Sąd Apelacyjny ustaleń prowadzących do wniosku, że wyjaśnienia G. D., w części w jakiej dokonuje rozpoznania osoby będącej finalnym odbiorcą przesyłki zawierającej mefedron, nie dają wystarczających podstaw do wskazania, iż oskarżony K. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. rażące naruszenie prawa, a to przepisów postępowania, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k. przez wydanie wyroku w oparciu o niepełną ocenę materiału dowodowego i nie sporządzenie uzasadnienia w części jawnej w sposób

odpowiadający wymogom określonym w powołanych przepisach, co skutkowało odstąpieniem od odniesienia się do wszystkich faktów i dowodów mających znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia,

i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy K. K. Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca skazanego J. S. zaskarżyła wyrok w części, tj.:

„1. w części pkt. II odnośnik pierwszy, cyt.: >>zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. S. w ten sposób, że w punkcie 4 wyroku wysokość jednej stawki dziennej grzywny podwyższa do kwoty 500,00 (pięćset) zł<<,”

2. w części pkt. II odnośnik czwarty, cyt.: >>zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J.S. w ten sposób, że na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierza oskarżonemu J. S. karę łączną 4 (...) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 300 (...) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 500 (...) złotych<<,”

3. w zakresie pkt. X, cyt.: >> w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy<<,”

i zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez prowadzenie rozprawy przed Sądem II instancji w dalszym ciągu w dniu 13 lipca 2020 r. w sytuacji, gdy skład sądu uległ zmianie, przez co Sędzia Sądu Apelacyjnego - P. S. nie był obecny na całej rozprawie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pk2 k.p.k.,

2. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 41 § 1 k.p.k. poprzez brak wyłączenia od rozpoznania niniejszej sprawy Sędziego SR del. B. A., której delegacja do Sądu Apelacyjnego budziła duże wątpliwości, przez co w orzekaniu w niniejszej sprawie w Sądzie II instancji i to jako sprawozdawca brała udział osoba niezdolna do orzekania, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pk1 k.p.k.,

8. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.

poprzez zmianę wyroku Sądu I instancji na niekorzyść skazanego J. S. w sytuacji gdy w wydaniu wyroku w I instancji brała udział SSO - M. N., która – wydając szereg postanowień w zakresie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania – wyraziła swój pogląd na niniejszą sprawę, co sprawiło, iż powinna ona zostać wyłączona od jej rozpoznania już na etapie postępowania przed Sądem I instancji,

9. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 41 § 1 k.p.k. poprzez brak wyłączenia od rozpoznania w niniejszej sprawie SSA - R. K., który orzekł przed Sądem II instancji w sytuacji gdy sędzia ten – wydając postanowienia o przedłużeniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w stosunku do J. S. w dniach: 1 października 2013 r. oraz 30 stycznia 2014 r. – wyraził swój pogląd na sprawę i wskazał, że jego zdaniem zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na to, że J. S. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, przez co zachodzi uzasadniona wątpliwość co do bezstronności tego sędziego,
10. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zupełne nie odniesienie się do następujących zarzutów postawionych w apelacji obrońcy skazanego J. S.:
  1. obrazy prawa materialnego, tj.:
    - art. 30 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy wskazywał na to, że działania oskarżonego były działaniami podejmowanymi w usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności zarzuconych im czynów;
    - art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające na uznaniu, że przepis ten znajduje również zastosowanie w sytuacji istnienia nieświadomości bezprawności czynu;
    - art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, przy jednoczesnym niezastosowaniu przepisu art. 5 k.k. i skazanie oskarżonego za wytworzenie mefedronu, podczas gdy produkcja tego środka miała miejsce na terytorium Czech, gdzie w dacie podejmowanych

zachowań przez poszczególne osoby była ona zgodna z obowiązującym w tamtym państwie porządkiem prawnym;

- art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego nieprawidłową wykładnię, skutkującą jego niewłaściwym zastosowaniem, a to polegającym na błędnym przyjęciu, że znamiona uczestniczenia w obrocie spełnia także działanie polegające na przekazywaniu środków indywidualnym podmiotom, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu wskazuje odmiennie;

b. obrazy przepisów postępowania:

- art. 193 § 1 k.p.k. poprzez nie zasięgnięcie opinii biegłego w zakresie wiadomości specjalnych w przedmiocie oceny, czy substancja o nazwie psylocybina lub o nazwie 5-MEO-DAL o wadze 5000 miligramów stanowiła znaczną ilość, podczas gdy ustalenie powyższej okoliczności wymagało wiedzy specjalnej,
- art. 399 § 1 k.p.k. poprzez zakwalifikowanie czynu opisanego w punkcie 5 wyroku według innego przepisu aniżeli wskazanego w akcie oskarżenia, podczas gdy strony nie zostały o tym uprzedzone na rozprawie, skutkiem czego było uniemożliwienie oskarżonemu przygotowanie się do obrony;

c. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na wynik sprawy:

- art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie i dowolne, a nie swobodne uznanie, że oskarżony uzyskiwał korzyść majątkową ze sprzedaży 1 kg mefedronu w kwocie 20.000 zł oraz że dokonał w ramach spółki A. przemieszczenia z terenu Czech na teren Polski wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii 40 kg mefedronu, podczas gdy powyższe okoliczności nie wynikają z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie; skutkiem czego było błędne ustalenie, że oskarżony uzyskał korzyść majątkową ze sprzedaży mefedronu w wysokości 801.000 zł,

a w zakresie pozostałych zarzutów bardzo ogólnikowe odniesienie się do nich, co stanowi sytuację tożsamą z nierozpoznanie zarzutów apelacji w ogóle i doprowadziło do sytuacji, w której skazany nie wie, dlaczego argumentacja przedstawiona w apelacji obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie”.

W następstwie tych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, zaś w przypadku stwierdzenia uchybień z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

– w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca, odwołując się do art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wniósł także o wystąpienie przez Sąd do Trybunału Sprawiedliwości Unii europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi:

1. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi w związku z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i wyrażoną w nim wartością państwa prawnego oraz art. 6 ust. 1-2 w związku z motywem 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 należy interpretować w ten sposób, że do naruszenia wymogów skutecznej ochrony sądowej, w tym niezawisłości sądownictwa, oraz wymogów wynikających z domniemania niewinności dochodzi w sytuacji, w której postępowanie sądowe, takie jak postępowanie karne przeciwko oskarżonemu o popełnienie przestępstwa, którego dotyczy decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW, ukształtowane jest w taki sposób, że:
  1. stroną postępowania, będącą oskarżycielem publicznym, jest prokurator podległy służbowo zwierzchnikowi wszystkich prokuratorów, takiemu jak Prokurator Generalny, którym z mocy prawa jest Minister Sprawiedliwości, będący jednocześnie członkiem izby parlamentu krajowego, a prawo krajowe uprawnia Prokuratora Generalnego do wglądu w akta wszystkich spraw i wydawania prokuratorom poleceń dotyczących czynności procesowych w konkretnych sprawach;
  2. w składzie sądu zasiada sędzia delegowany na podstawie jednoosobowej decyzji Ministra Sprawiedliwości z sądu znajdującego się dwa szczeble niżej w hierarchii, przy czym nie są znane kryteria, jakimi kierował się Minister Sprawiedliwości, delegując tego sędziego, a prawo krajowe nie przewiduje sądowej kontroli takiej decyzji i umożliwia Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie sędziego z delegacji w każdej chwili;
  3. sędzia, o którym mowa w lit. b, jest referentem w tym postępowaniu, co oznacza, że m.in. czuwa on nad jego przebiegiem i przygotowuje projekt orzeczenia;
  4. Czy do naruszenia wymogów, o których mowa w pkt 1, dochodzi w sytuacji, w której od orzeczenia wydanego w postępowaniu sądowym, takim jak

opisane w pkt 1, stronom przysługuje nadzwyczajny środek zaskarżenia do sądu takiego jak Sąd Najwyższy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, a prawo krajowe nakłada na prezesa komórki organizacyjnej sądu (izby), właściwej do rozpoznania środka zaskarżenia, obowiązek przydzielania spraw zgodnie z alfabetyczną listą sędziów tej izby, wyraźnie zakazując pominięcia jakiegokolwiek sędziego, a w przydziale spraw uczestniczy również osoba powołana na wniosek organu kolegialnego, takiego jak Krajowa Rada Sądownictwa, którego skład kreowany jest w ten sposób, że jego członkami są sędziowie:

1. wybierani przez izbę parlamentu, która głosuje zbiorczo na listę kandydatów przedstawionych przez frakcje parlamentarzystów lub organ tej izby, na podstawie zgłoszeń grup sędziów lub obywateli – z czego wynika, że w toku procedury wyborczej kandydaci trzykrotnie popierani są przez polityków;
2. stanowiący większość tego organu, wystarczającą do podjęcia decyzji o skierowaniu wniosków o powołanie na stanowiska sędziowskie, jak również innych wiążących decyzji wymaganych przez prawo krajowe?
3. Jaki skutek z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej, w tym przepisów i wymogów przywoływanych w pkt 1, ma orzeczenie wydane w postępowaniu sądowym, ukształtowanym w sposób opisany w pkt 1, oraz orzeczenie wydane w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, gdy w jego wydaniu uczestniczy osoba, o której mowa w pkt 2?
4. Czy prawo Unii Europejskiej, w tym przepisy przywołane w pkt 1, uzależniają skutki orzeczeń, o których mowa w pkt 3, od tego, czy dany sąd orzekał na korzyść lub na niekorzyść oskarżonego?
5. Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi w związku z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i wyrażoną w nim wartością państwa prawnego oraz art. 6 ust. 1-2 w związku z motywem 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 należy interpretować w ten sposób, że do naruszenia wymogów skutecznej ochrony sądowej, w tym niezawisłości sądownictwa, oraz wymogów wynikających z domniemania niewinności dochodzi w sytuacji, w której Sędzia którego dotyczy wniosek brał udział przy orzekaniu odnośnie

wystąpienia przez Sąd z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej”.

Obrońca skazanej A. K. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił naruszenia:

„1. Przepisów prawa materialnego tj. art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 111 § 1 k.k. i art. 112 pkt 5 k.k., a w konsekwencji również art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 in principio k.p.k., albowiem dla bytu przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy konieczne było wykazanie warunku osiągnięcia chociażby pośrednio, korzyści majątkowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podczas gdy przychody ze sprzedaży substancji zabronionej w Polsce w postaci mefedronu trafiały bezpośrednio w całości wyłącznie na rachunek bankowy J. S. i przez niego były wykorzystywane, zatem brak wypełnienia wszystkich ustawowych znamion czynu zabronionego powodował, iż w przypadku skazanej A. K. niemożliwe było przypisanie jej czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 258 § 1 k.k.), skoro jej czyny nie były przestępstwami lecz działalnością legalną na terytorium Republiki Czeskiej;

6. prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 440 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez Sąd II instancji zarzutów apelacji obrońcy, w tym opartej na aktach niejawnych, w części dotyczącej A. K., co jest równoznaczne z nierozpoznanie apelacji A. K. w ogóle, a nadto część uzasadnienia wyroku Sądu I instancji jest niejawna w sytuacji, gdy rozprawa w I instancji była jawna w całości, zaś obrońca A. K. złożył również drugą apelację, której zarzuty wywodził wyłącznie z akt tajnych, liczących ok. 20 tomów, a która została przez Sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku pominięta w całości, co stanowi również naruszenie § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 września 2017 r. w sprawie sposobu postępowania z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy informacji niejawnych albo zachowania tajemnicy związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (Dz. U. 2017 r., poz. 1733), albowiem zaskarżony wyrok nie zawiera

wskazania, w jakiej części akta niejawnie zostały przez Sąd odwoławczy uznane za wiarygodne i stanowiły podstawę orzeczenia zapadłego w apelacji;

7. prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. przejawiające się w niedostrzeżeniu przez Sąd odwoławczy wadliwości opisu zarzucanego A. K. czynu z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, który miała popełnić od grudnia 2010 r. do maja 2011 r. wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. S. i innymi osobami, podczas gdy J. S. został zatrzymany i tymczasowo aresztowany począwszy od dnia 6 kwietnia 2011 r. do dnia 26 maja 2014 r., natomiast A. K. została zatrzymana dnia 6 kwietnia 2011 r. i przebywała w areszcie do dnia 9 kwietnia 2011 r., zatem od dnia zatrzymania nie mogła wykonywać czynów zabronionych;

8. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 404 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez prowadzenie rozprawy przed Sądem II instancji w dalszym ciągu w dniu 13 lipca 2020 r. w sytuacji gdy skład sądu uległ zmianie, przez co Sędzia Sądu Apelacyjnego – P. S. nie był obecny na całej rozprawie, co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

9. rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 41 § 1 k.p.k. poprzez brak wyłączenia od rozpoznania niniejszej sprawy Sędziego SR B. A., której delegacja do Sądu Apelacyjnego budziła duże wątpliwości, przez co w orzekaniu w niniejszej sprawie w Sądzie II instancji i to jako sprawozdawca brała udział osoba niezdolna do orzekania”.

W konkluzji podniesionych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. K. ze względu na to, że jej skazanie jest oczywiście niesłuszne.

W pisemnych stanowiskach prokurator wniósł o oddalenie kasacji obrońców skazanych jako oczywiście bezzasadnych.

W piśmie z dnia 10 czerwca 2021 r., nazwanym „Uzupełnienie kasacji”, obrońca skazanych A. K. i J. S. adwokat A. P. rozwinęła argumentację związaną z zarzutem, iż SSA – P. S. nie brał udziału w całej rozprawie odwoławczej, a nadto zarzuciła, odnosząc to do odpowiedzialności obojga skazanych:

1. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. i art. 355 k.p.k., art. 360 k.p.k. w zw. z ust. 3 art. 6 ustawy o ochronie informacji niejawnych, a także art. 6 k.p.k. poprzez nie zadbanie przez Sąd II instancji o prowadzenie jawnego procesu, nie wystąpienie do wytwórcy dokumentów o zniesienie klauzuli niejawności, bezpodstawne i bezprawne wyłączenie jawności rozprawy, ograniczenie Skazanym prawa do obrony;
2. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. i 143 § 1 pkt 7 k.p.k., powstałe w skutek nie odtworzenia w toku rozprawy głównej całości materiałów objętych klauzulą niejawności, kiedy to Sąd I instancji tego nie uczynił ani nie zaprotokołował w tym zakresie, a zatem Sąd II instancji, dalej nie odtwarzając materiałów niejawnych, nie miał jak się z tym materiałem dowodowym zapoznać, czym dopuścił się wydania wyroku przy posiadaniu niepełnej wiedzy co do materiału dowodowego a zatem wbrew prawu;
3. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. powstałe w skutek wydania orzeczenia, pomimo, że Sąd II instancji miał wiedzę, że Sąd I instancji nie przeprowadził dowodu z przesłuchania bezpośrednich świadków czynów zarzuconych Skazanym, w szczególności nie przesłuchał J. S., adwokata prowadzącego stałą obsługę spółki A. i M. O. będącego prezesem Zarządu tejże spółki, a zatem wydał orzeczenie bazujące na niepełnym materiale dowodowym, generalnie ułatwiając i upraszczając sobie procedowanie poprzez poprzestanie na wyjaśnieniach Skazanych G. D. i R. W., których to wyjaśnienia są wewnątrznie sprzeczne i niewiarygodne, czyli ponownie wbrew prawu;
4. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. do którego doszło w skutek dokonania niedbałej kontroli zaskarżonego orzeczenia przez Sąd II instancji pod względem merytorycznym i prawnym, nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic, w celu

stwierdzenia, czy nie zachodziła w niniejszej sprawie rażąca niesprawiedliwość wyroku „w sytuacji, w której znaleźli się Skazani, tj. uniewinnienia adwokata J. B., który zdaniem Sądu I instancji mógł prawa nie znać i źle poradzić Skazanym, przy ich skazaniu za działania zgodnie z jego radami”, co „wydaje się kuriozum, podważającym bezstronność i wiarygodność wymiaru sprawiedliwości jako całości:

5. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k., kiedy to Sąd II instancji nie dowolnie a swobodnie pochylił się nad oceną materiału dowodowego, która ocena została zakwestionowana w apelacji, musiałby wywieść, że nielogiczne są ustalenia Sądu I instancji co do ilości mefedronu jaki znalazł się na terytorium RP i orzeczonego przepadku korzyści majątkowej, zwłaszcza w sytuacji, w której Sąd I instancji uznał w całości wyjaśnienia G. D., która to potwierdza ilości wynikające ze znajdujących się w aktach sprawy raportów sprzedażowych, co doprowadza Sąd I instancji, wbrew temu co z tych raportów wynika, do przyjęcia na bazie jej wyjaśnień ilości wyprodukowanej legalnie jako ilości sprzedanej a terytorium RP – nieomal 10-krotnie większej;
6. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego przez naruszenie art. 433 § 2 w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na błędnym przyjęciu, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, podczas gdy zaniechano wyjaśnienia całego szeregu istotnych okoliczności mogących mieć znaczenie dla odpowiedzialności karnej Skazanych, dla ustalenia czy swoimi zachowaniami wypełnili oni wszystkie znamiona zarzucanych im czynów i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności konieczne do uznania kogoś za sprawcę przestępstwa, tj. w konkretnym przypadku w ogóle nie czyniono i nie wyjaśniono okoliczności związanych z działaniem Skazanych w warunkach wyłączających winę (błąd co do prawa).
W piśmie sformułowano także wniosek o dopuszczenie dowodu z dołączonych do niego dokumentów.

Kolejne wnioski dowodowe adwokat A. P. zawarła w piśmie z dnia 15 września 2021 r. (k – 188 – 213). Wnioski te zmierzały do wykazania, że orzekająca w sprawie odwoławczej SSR - B. A. została delegowana do Sądu Apelacyjnego w Warszawie z naruszeniem prawa, co – w ocenie obrońcy – przełożyło się na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. – ponieważ sędzia była osobą niezdolną do orzekania.

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 14 października 2021 r. przewodniczący składu orzekającego poinformował strony, że z urzędu rozważana jest kwestia zaistnienia bezwzględnej przyczyny uchylenia wyroku z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w odniesieniu do SSA – P. S. w kontekście pkt 2 uchwały składu połączonych izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. i orzecznictwa trybunałów europejskich. Po wydaniu postanowienia o odroczeniu rozprawy Sąd Najwyższy zwrócił się do:

- Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie o nadesłanie akt osobowych SSA – P. S.,
- Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie o nadesłanie protokołów posiedzeń Kolegium Sądu Apelacyjnego w Warszawie, na których w 2020 roku wyrażono zgodę na delegowanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie SSR - B.A. , ze szczególnym uwzględnieniem delegacji datowanej na 12 marca 2020 r. oraz wskazania liczby i sygnatur spraw, w których delegowana Sędzia była sprawozdawcą;
- Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie o nadesłanie akt osobowych SSO - B. A.;
- Krajowej Rady Sądownictwa o nadesłanie kompletu dokumentów z postępowania konkursowego dotyczącego sędziego P. S., ubiegającego się o stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie;
- Krajowej Rady Sądownictwa o udzielenie informacji w jakim okresie SSR - B. A. była oddelegowana do KRS i jaki był jej zakres obowiązków w czasie delegacji.

We wnioskach o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k - 271 – 284 i 286 – 287) obrońcy skazanych J. S. i A. K. zasygnalizowali, że ich zdaniem orzekanie

w postępowaniu odwoławczym przez SSA – P. S. pociągało za sobą zaistnienie bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2022 r. Sad Najwyższy dopuścił dowód z:

1. pisma Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 lutego 2022 r. wraz z dołączoną do niego dokumentacją dotyczącą delegowania sędzi B. A. do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie;
2. pisma Przewodniczącego KRS z dnia 16 listopada 2021 r., zawierającego informację o delegowaniu sędzi B. A. do pełnienia czynności w Biurze Krajowej Rady Sądownictwa;
3. nadesłanego przez KRS zbioru dokumentów związanych z postępowaniem konkursowym sędziego P. S.;
4. pochodzących z akt osobowych sędziego P. S. wymienionych w 14 punktach dokumentów;
5. pochodzących z akt osobowych sędzi B. A. wymienionych w 40 punktach dokumentów.

W piśmie z dnia 22 lipca 2022 r. adwokat A. P. wniosła o dopuszczenie dowodu z dołączonych do pisma dokumentów w celu wykazania, że udział w rozpoznaniu sprawy przez SSA – P. S. wiązał się z zaistnieniem przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku apolityczności i niezależności tego sędziego (k – 554 – 569). W kolejnych pismach (k – 570 – 579) ta sama obrońca wniosła o zbadanie spełniania przez sędziów B. A. i P. S. „wymogów niezawisłości i bezstronności”.

W dniu 7 września 2022 r., tj. w dniu rozprawy kasacyjnej, do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek prokuratora delegowanego do Prokuratury Krajowej o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego Waldemara Płóciennika, Pawła Wilińskiego i Włodzimierza Wróbla od udziału w sprawie o sygn. II KK 206/21, dotyczącej rozpoznania kasacji prokuratora oraz obrońców skazanych A. K. i J. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. II AKa 410/18, z uwagi na zaistnienie okoliczności mogących wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziów. Ze względu na złożony wniosek, w celu uniknięcia ewentualnej konieczności powtórzenia czynności procesowych Sąd Najwyższy odroczył rozprawę kasacyjną.

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku prokuratora.

W toku rozprawy kasacyjnej w dniu 14 grudnia 2022 r. Sąd Najwyższy ujawnił opisane w protokole rozprawy dokumenty. Ponadto adwokat A. P. oświadczyła, że wnioski o zadanie pytań prejudycjalnych zdezaktualizowały się, natomiast wnioski o przeprowadzenie testów bezstronności sędziów B. A. i P. S. należy traktować jako stanowisko związane z oceną bezstronności i niezawisłości sędziów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Przepis art. 439 § 1 k.p.k. stanowi z kolei, że niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów sąd uchyla zaskarżone orzeczenie w wypadku zaistnienia jednej z wymienionych w tym artykule tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Oznacza to w konsekwencji, że Sąd Najwyższy, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów ma obowiązek skontrolowania zaskarżonego orzeczenia pod kątem ewentualnego wystąpienia przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Jedną z takich przesłanek jest nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Kwestia zaistnienia nienależytej obsady sądu w kontekście brania udziału w składzie orzekającym przez osobę powołaną na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw była już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, które przybierają kształt konsekwentnej linii orzeczniczej. W szczególności przywołać należy w tym miejscu wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2022 r., III KK 404/21 i z dnia 19 października 2022 r., II KS 32/21. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela zaprezentowane we wskazanych orzeczeniach poglądy prawne i nie dostrzega potrzeby ich powtarzania. Konieczne jest jednak przypomnienie, że:

1. w uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7) stwierdzono m.in., że: „*Nienależyta*

obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” Uchwała ta z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego, dopóty nie nastąpi odstępianie od niej w trybie art. 88 ust. 2 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. z 2021 r., poz. 154; dalej ustawa o SN). Przyczyny związania Sądu Najwyższego tą uchwałą zostały wskazane i szeroko omówione w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r. w sprawie I KZ 29/21 (OSNK 2021, z. 10, poz. 41), czy też chociażby w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., w sprawie I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22) – zob. wyrok Sądu Najwyższego w sprawie III 404/21. Dodać należy, że powyższemu stanowisku nie stoi na przeszkodzie „wyrok” Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r. w sprawie U 2/20, którym „unieważniono” uchwałę 3 Izb. „Kwestię tę na potrzeby standardu wynikającego z art. 6 ust. 1 EKPC badał ETPCz w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (wyrok z dnia 22 lipca 2021 r., wniosek nr 43447/19), w której przesądził, iż >>biorąc pod uwagę oczywisty brak wszechstronnej, wyważonej i obiektywnej analizy przedstawionych mu okoliczności w kategoriach konwencyjnych, Trybunał stwierdza, że ocena Trybunału Konstytucyjnego musi być uznana za arbitralną i jako taka nie może mieć żadnego znaczenia dla wniosku (...) Trybunału w kwestii, czy doszło do oczywistego naruszenia, obiektywnie i rzeczywiście rozpoznawalnego jako takie, prawa krajowego (...) (pkt 262 uzasadnienia). Identycznie wymóg

oceny procedury powoływania sędziów jako komponenty rozstrzygnięcia o niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście zagwarantowania skutecznej ochrony sądowej na gruncie art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE wypowiedział wielokrotnie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyrok TSUE w sprawie C-585/18 i in., wyrok TSUE w sprawie C-824/18, wyrok TSUE w sprawie C-791/19, wyrok TSUE w sprawie C-487/19 - omówione w uzasadnieniu wyroku w sprawie III KK 404/21)” – zob. wyrok Sądu Najwyższego w sprawie II KS 32/21;

2. *w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, wskazano, iż „Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1”. Stanowisko to znalazło wsparcie w wyroku Wielkiej Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce (wniosek nr 43572/18, w którym wywiedziono, że „cała sekwencja wydarzeń w Polsce żywo pokazuje, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, poczynwszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., następnie, w szczególności, przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, przy jednoczesnym rozszerzeniu kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększeniu jego roli w kwestiach dyscypliny sędziowskiej”;*
3. *w tej samej uchwale dobitnie wskazano, że „Najistotniejszym skutkiem dopuszczenia do funkcjonowania, w przestrzeni obejmującej swoim zasięgiem proces nominacyjny sędziego, organu powołanego w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, jest obalenie funkcjonującego dotąd in gremio i a priori domniemania niezawisłości tak powołanego sędziego. Nie istnieje ono już w stosunku do kandydatów, którzy przystąpili do konkursów sędziowskich po dniu 17 stycznia 2018 r. Nie oznacza to samo w sobie*

stwierdzenia ich stronniczości, lecz nie ma wobec opisanego wyżej >>skażenia<< procesu nominacyjnego, możliwości prostego odwołania się do tego domniemania”. Brak jest jednak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w konkretnej sprawie – w związku z podniesionym zarzutem lub z urzędu, sąd rozpoznający sprawę będzie zobowiązany do przeprowadzenia swoistego testu niezawisłości i bezstronności sędziego powołanego w procedurze nominacyjnej po 17 stycznia 2018 r.;

4. należy zgodzić się z wywodem zawartym w uzasadnieniu uchwały w sprawie I KZP 2/22, odwołującym się m.in. do orzecznictwa europejskiego, że w teście tym należy zbadać, czy:
  1. w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego,
  2. naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter,
  3. zostało ono ustalone i naprawione na szczeblu sądów krajowych.

Jak już wspomniano, w wyniku zmian ustawowych, dokonanych ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, organ ten przestał spełniać cechy organu konstytucyjnego, co uchyliło domniemanie spełnienia przez osoby powołane przez Prezydenta RP z rekomendacji takiej Krajowej Rady Sądownictwa na stanowisko sędziego kryteriów niezawisłości i bezstronności. Bezpośrednie uzależnienie od władzy politycznej decyzji podejmowanych w procedurze nominacji sędziowskich, uzasadniło przekonanie, że o nominacjach tych mogą decydować względy pozamerytoryczne. W tej sytuacji dwa pierwsze kryteria testu zawsze będą wypadać negatywnie, bowiem w procesie nominacyjnym doszło do „dostatecznie poważnego” naruszenia prawa krajowego. W omawianej uchwale zauważono zatem, że tylko sięgnięcie po punkt trzeci wskazanego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia spełnia kryteria bezstronnego i niezawisłego mimo obalenia

wspomnianego wcześniej domniemania. Zgodzić się należy, że kryteriami oceny w ramach trzeciego etapu testu będą:

- równoczesność (lub zbliżony czas) uruchomienia drogi awansowej z objęciem ważnego stanowiska w administracji sądowej w drodze arbitralnej decyzji Ministra Sprawiedliwości,
- utajnienie obrad KRS w zakresie danej kandydatury,
- jednoznacznie negatywna opinia zgromadzenia ogólnego sędziów, porównanie osiągnięć zawodowych kandydata z doświadczeniem zawodowym i poparciem środowiska dla kontrkandydatów,
- to, czy kandydat w ogóle miał kontrkandydata do awansu, czy też był jedyną osobą, która wzięła udział w danym konkursie.

Podkreślić należy w szczególności wagę okoliczności „wskazujących na powiązanie sędziego, nominowanego w niekonstytucyjnej i upolitycznionej procedurze, z władzą wykonawczą. Chodzi w szczególności o nominacje na stanowiska funkcyjne pozostające w dyskrejonalnej kompetencji władzy politycznej, udział w pracach gremiów powiązanych z władzą polityczną, wykonywanie określonych zadań lub funkcji na podstawie arbitralnych decyzji władzy politycznej, co obejmuje również tzw. delegacje ministerialne, dodatkowe zatrudnienie w jednostkach bezpośrednio podporządkowanych władzy politycznej. Podobne znaczenie ma stopień wadliwości postępowania w procesie nominacyjnym na stanowisko sędziowskie, w szczególności brak opinii gremiów innych niż powiązane z władzą polityczną (np. brak opinii organów reprezentujących samorząd sędziowski), czy też udział w konkursie jednego kandydata bez możliwości konfrontacji jego kwalifikacji merytorycznych z innymi kandydatami. Inną okolicznością potwierdzającą zarzut niedochowania standardu bezstronności i niezawisłości może stanowić charakter sprawy, do której rozstrzygnięcia ukształtowano dany skład sądu. Ostatecznie takim potwierdzeniem może być także działalność publiczna i wypowiedzi danego sędziego, wykraczająca poza gwarantowane przez Konstytucję ramy udziału w debacie publicznej, a wskazująca na zaangażowanie w realizację określonych celów politycznych władzy wykonawczej” (zob. wyrok w sprawie II KS 32/21).

Warto podkreślić, że oceny bezstronności sędziego dokonuje się na płaszczyźnie obiektywnej. Znaczenie zatem mają okoliczności, które w odbiorze społecznym mogą prowadzić do uznania, że konkretny skład sądu nie daje gwarancji bezstronności i niezawisłości. Nie ma przy tym znaczenie subiektywne przekonanie członków składu sądu co do odznaczania się tymi przymiotami.

Przywołane poglądy, znajdujące aprobatę Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszym składzie, odnieść należy do realiów sprawy będącej przedmiotem osądu.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa 410/18, został wydany w następującym składzie: SSA - R. K. – przewodniczący, SSA - P. S. i sędzia B. A. – delegowana do Sądu Apelacyjnego (sprawozdawca).

Sędzia P. S. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 listopada 2019 r. (k – 448). Sędzia uczestniczył w procedurze konkursowej przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co uchyliło domniemanie spełnienia przez niego standardów bezstronności i niezawisłości. Do konkursu na dwa wolne stanowiska w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, ogłoszonego w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 467, poza sędzią P. S. zgłosiła się również sędzia M. S., także sędzia Sądu Okręgowego w W.. Zaznaczyć przy tym trzeba, że jak wynika z materiałów nadesłanych przez Krajową Radę Sądownictwa, pani sędzia M. S. orzekała w sprawach cywilnych zarówno w Sądzie Okręgowym w W., jak i w okresie delegacji do Sądu Apelacyjnego w W., zatem – zważywszy nadto, że w konkursie brały udział dwie osoby na dwa wolne miejsca, pan sędzia P. S. w rzeczywistości nie miał kontrkandydata. Zgromadzenie Przedstawicieli Apelacji Warszawskiej w uchwale nr [...] z dnia 12 grudnia 2018 r. postanowiło odroczyć opiniowanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie na obszarze apelacji warszawskiej do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań prejudycjalnych skierowanych przez Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny i sądy powszechne w przedmiocie wątpliwości związanych z

procesem wyłaniania sędziowskich członków nowej KRS i wpływu, jaki nowy sposób wyboru tej części Rady wywiera na prawo obywatela do niezależnego i niezawisłego sądu. Zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zgromadzenie ogólne sędziów apelacji albo zgromadzenie ogólne sędziów okręgu opiniowało zgłoszonych kandydatów w drodze głosowania i przekazywało prezesowi odpowiednio sądu apelacyjnego albo sądu okręgowego wszystkie zgłoszone kandydaty, ze wskazaniem liczby uzyskanych głosów (art. 58 § 2 u.s.p.). Prezes właściwego sądu przedstawiał następnie Krajowej Radzie Sądownictwa za pośrednictwem systemu teleinformatycznego kandydaty zaopiniowane przez powyższe gremium wraz z innymi dokumentami. Ustawą z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw wprowadzono do ustawy o KRS ust. 3 do art. 35 wskazujący, że brak dokumentów, o których mowa w ust. 2 (czyli właśnie opinii) nie stanowi przeszkody do opracowania listy rekomendowanych kandydatów. Opiniowanie przez zgromadzenia ogólne zostało zaś zupełnie zniesione ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r., poz. 190). Jedynym gremium na poziomie danego sądu, opiniującym kandydata ze swojego sądu, który ubiega się o awans, pozostało kolegium tego sądu składające się z osób funkcyjnych powoływanych przez Ministra Sprawiedliwości. W związku z postępowaniem konkursowym pan sędzia - P. S. otrzymał pozytywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w Warszawie, przy czym – zważywszy na kształt tego organu, wyrażonego przez Kolegium stanowiska nie można uznać za opinię miarodajną dla całego środowiska sędziowskiego.

W toku postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2019 r., zespół członków KRS postanowił odroczyć posiedzenie ze względu na brak akt osobowych kandydatów oraz fakt, że zgromadzone materiały nie były wystarczające do zajęcia stanowiska (k – 378). Na posiedzeniu w dniu 24 lipca 2019 r. zespół wniósł o wezwanie obojga kandydatów w celu ich wysłuchania, a Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła ten wniosek. Mimo to, już następnego dnia zespół, po zapoznaniu się z aktami osobowymi i dokumentacją przedstawioną KRS stwierdził, że *„jest ona na tyle bogata, iż usuwa wszelkie wątpliwości*

wymagające wysłuchania kandydatów” (k – 380). Po przeprowadzonym głosowaniu zespół rekomendował sędziego P. S. na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie. W dniu 26 lipca 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa uchyliła decyzję o wezwaniu kandydatów do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu, a następnie podjęła uchwałę nr 785/2019 w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie pana P. S. i pani M. S. (k – 374 – 377).

Przedstawione okoliczności wskazują, że konkurs został przeprowadzony bez opinii środowiska sędziowskiego, pan sędzia P. S. nie miał kontrkandydata, a rezygnacja przez zespół opiniujący z wysłuchania kandydatów – wbrew stanowisku Krajowej Rady Sądownictwa – budzi zasadnicze wątpliwości.

Istotne znaczenie dla oceny spełnienia przez skład orzekający, w którym zasiadał pan sędzia P. S., standardów bezstronności i niezawisłości mają okoliczności związane z mianowaniem tego sędziego na różne stanowiska, wskazujące na silne związki z władzą wykonawczą:

- w dniu 30 maja 2018 r. Minister Sprawiedliwości – na podstawie art. 112 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych powołał SSO w Warszawie - P. S. do pełnienia funkcji rzecznika dyscyplinarnego sędziów powszechnych na okres czterech lat (k – 444);
- zarządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 września 2018 r. sędzia został powołany na członka zespołu do spraw czynności Ministra Sprawiedliwości podejmowanych w postępowaniach dyscyplinarnych sędziów i asesorów sądowych,
- w dniu 6 listopada 2018 r. (k – 446) Minister Sprawiedliwości delegował sędziego P. S. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie w okresie od dnia 1 grudnia 2018 r. do dnia 31 maja 2019 r.,
- w dniu 17 kwietnia 2019 r. Minister Sprawiedliwości delegował sędziego do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie od dnia 1 czerwca 2019 r. na czas nieokreślony (k – 447),
- w dniu 29 listopada 2019 r. wydane zostało postanowienie Prezydenta RP o powołaniu sędziego na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Warszawie,

- w dniu 16 listopada 2020 r. Minister Sprawiedliwości powołał sędziego na funkcję Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie,
- w lipcu 2022 r. sędzia został powołany na funkcję Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
- w 2022 r., postanowieniem Prezydenta RP, sędzia otrzymał nominację na nadzwyczajnego rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia kilku spraw w Sądzie Najwyższym.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem wyrażonym w wyroku w sprawie II KS 32/21, że wszystkie te nominacje miały charakter dyskrecjonalny, co w odbiorze społecznym traktowane jest jako wyraz zaufania władzy publicznej. Uwagę zwraca bardzo krótki okres, w jakim do nich doszło oraz doniosłość i znaczenie powierzanych funkcji.

Okolicznością wymagającą istotnego podkreślenia z punktu widzenia społecznego odbioru niezawisłości i bezstronności sędziego P. S. jest jego aktywność i sposób pełnienia przez niego funkcji rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych i prezesa sądu. Odwołując się do spraw powszechnie znanych z medialnego przekazu, a w szczególności tych, które opisane zostały w uzasadnieniu wyroku w sprawie II KS 32/21, zauważyć należy zgodność działań prowadzonych przez rzecznika i jego zastępców z publicznie deklarowanymi oczekiwaniami władzy publicznej, w tym głównie Ministra Sprawiedliwości, co do wszczynania i prowadzenia postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów za czynności orzecznicze oparte na orzeczeniach europejskich trybunałów, w tym zmierzające do ukształtowania składu sądu zgodnie ze standardami wynikającymi z art. 45 Konstytucji RP, art. 6 ust. 1 EKPCz oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych.

Szczególny rodzaj relacji zmaterializował się w rozpoznawanej sprawie na jeszcze innej płaszczyźnie. Rozważana kwestia wiąże się z udziałem w składzie orzekającym w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie przez sędzię B. A.. Pani sędzia, jeszcze jako sędzia Sądu Rejonowego W. była delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w W. w okresie od dnia 1 września 2018 r. do dnia 28 lutego 2019 r. (k – 451). Późniejsze delegacje do orzekania w tym Sądzie były udzielane przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w W.

Co istotne w realiach tej sprawy, pani sędzia była również delegowana przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia czynności w Biurze Krajowej Rady Sądownictwa:

- w okresie od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia 30 września 2019 r. (k – 467),
- w okresie od dnia 1 października 2019 r. do dnia 21 marca 2020 r. (k – 481),
- w okresie od 1 kwietnia 2020 r. do dnia 30 września 2020 r. (k – 495),
- od dnia 1 października 2020 r. na czas nieokreślony (k – 499),
- w związku z powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, Minister Sprawiedliwości w dniu 24 lutego 2021 r. utrzymał w mocy decyzję z dnia 10 września 2020 r. o delegowaniu sędzi do pełnienia czynności w Biurze Krajowej Rady Sądownictwa na czas niekreślony (k – 505).

Pismem z dnia 16 listopada 2021 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa poinformował Sąd Najwyższy, że w okresie delegacji sędzia B. A. wykonywała i wykonuje obowiązki w odrębnej komórce organizacyjnej Biura Krajowej Rady Sądownictwa – Sekretariacie Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. Do jej głównych obowiązków należy sporządzanie projektów postanowień i pism o charakterze wizytacyjnym, analizowanie zasadności skarg zawierających wnioski o wszczęcie postępowań dyscyplinarnych wobec sędziów oraz związana z tym analiza akt spraw sądowych oraz dokumentacji służbowej (k – 373). Warto zauważyć, że organy sądowe wielokrotnie wyrażały negatywne opinie co do możliwości delegowania sędzi B. A. do pracy w Biurze KRS (k – 466, 468, 469, 478, 479, 480), głównie ze względu na potrzeby orzecznicze i braki kadrowe. Tymczasem w piśmie z dnia 15 kwietnia 2019 r. (k – 470), kierowanym do Szefa Biura Krajowej Rady Sądownictwa, sędzia P. S., działając jako Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych, pełniący tę funkcję od 30 maja 2018 r., wyraził przekonanie, że skala i charakter czynności wynikłych z zatrudnienia Pani sędzi w Biurze KRS „nie daje możliwości podołania przez Panią Sędzię obowiązkom orzeczniczym odpowiadającym wpływowi spraw do referatu w rozmiarze wyższym, niż 25 %. Pani Sędzia B. A. została obciążona tuż po podjęciu pracy bardzo złożonymi i czasochłonnymi czynnościami, polegającymi na weryfikacji wstępnej skarg i wniosków kierowanych do Rzecznika,

a wymagających analizy akt spraw sądowych oraz dokumentacji służbowej. Działania te skutkują koniecznością obecności Pani Sędzi w siedzibie Rzecznika Dyscyplinarnego każdego niemal dnia – wyjąwszy wypadki orzekania”.

Przedstawione okoliczności wskazują na charakter i zakres pozaorzeczniczych relacji służbowych między sędziami P. S. a B. A., zasiadających wspólnie w składzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który wydał zaskarżone kasacjami orzeczenie. Dodać jeszcze trzeba, że w okresie pełnienia przez sędziego P. S. funkcji Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie, sędzia B. A. powołana została do pełnienia funkcji rzecznika prasowego ds. karnych, a nadto – dodatkowo – do pełnienia funkcji rzecznika prasowego ds. rodzinnych i nieletnich w Sądzie Okręgowym w W. (k – 501 i 506).

Mając na względzie powyższe okoliczności związane z wadliwością procesu nominacyjnego, silnymi związkami sędziego P. S. z władzą wykonawczą, jego aktywnością jako rzecznika dyscyplinarnego oraz powiązaniami mającymi charakter pozasądowej podległości służbowej z także orzekającą w sprawie sędzią B. A., uznać należało, że udział w składzie orzekającym sędziego Sądu Apelacyjnego – P. S., nie spełniał standardu należytej obsady sądu, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na niedochowanie gwarancji bezstronności i niezależności wymaganych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 6 § 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 47 Karty Praw Podstawowych.

Jak wspomniano już wcześniej, stwierdzenie zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 k.p.k. pociąga za sobą konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Warto podkreślić, że stosownie do treści art. 439 § 2 k.p.k., uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie zalicza się do tych, które uzasadniają uchylenie orzeczenia wyłącznie na korzyść oskarżonego.

W związku z zaskarżeniem wyroku przez obrońców skazanych J. S. i A. K. oraz przez prokuratora na niekorzyść J. B. i K. K. konieczne stało się uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w części zmieniającej i utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w odniesieniu do J. S. oraz w części utrzymującej wyrok Sądu Okręgowego w mocy w odniesieniu do A. K., J. B. i K. K..

Stosownie do art. 435 k.p.k., który ma zastosowanie także w postępowaniu kasacyjnym, sąd uchyla orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wniesli środka zaskarżenia, jeżeli je uchylił na rzecz współoskarżonego, którego środek dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem na rzecz tamtych. Jest oczywiste, że omawiana bezwzględna przyczyna odwoławcza odnosi się także do tych oskarżonych, którzy zaskarżyli wyrok Sądu pierwszej instancji, a orzeczenie to zostało utrzymane w mocy, jak i do tych, co do których wyrok został zmieniony w wyniku apelacji wywiedzionej na ich niekorzyść. W konsekwencji, na podstawie art. 435 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wyrok Sądu Apelacyjnego należało uchylić:

- w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do A. J. i M. G.,
- w części zmieniającej i utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do T. Z. i A. Z.,
- w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w odniesieniu do G. D., M. Ś i R. W..

W następstwie uchylenia wyroku Sądu odwoławczego, sprawę w tej części przekazano Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Trzeba zauważyć, że uchylenie wyroku na podstawie art. 435 k.p.k. może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego, co oznacza, że w ponowionym postępowaniu sytuacja oskarżonych, wobec których przepis ten znalazł zastosowanie, nie może ulec pogorszeniu.

Uchylenie wyroku z powodu zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. powoduje, że odnoszenie się do zarzutów zawartych we wniesionych kasacjach stało się zbędne. Mimo to, Sąd Najwyższy uznał za konieczne wyrażenie zwięzłego stanowiska wobec następujących kwestii:

1. Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Jeśli dodać do tego regulację o przymusie adwokacko – radcowskim z art. 526 § 2 k.p.k. oraz fakt, iż organem uprawnionym do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy, to nie może budzić wątpliwości, że skarga ta powinna zostać sporządzona w sposób

profesjonalny, respektujący wymagania merytoryczne i formalne. Warunków tych nie spełnia kasacja prokuratora wniesiona na niekorzyść J. B. i K. K.. Jak wiadomo, obaj wymienieni zostali uniewinnieni od popełnienia zarzucanych im czynów już przez Sąd pierwszej instancji. Przed Sądem Apelacyjnym nie zapadło wobec tych oskarżonych żadne orzeczenie reformatoryjne, czy kasatoryjne. Tymczasem w kasacji w odniesieniu do obu oskarżonych podniesiono zarzuty obrazy art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. oraz odrębnie art. 457 § 3 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Jest jasne, że Sąd Apelacyjny nie prowadził postępowania dowodowego, nie oceniał na nowo dowodów, nie dokonywał także żadnych nowych ustaleń faktycznych, nie mógł zatem obrazić art. 7 i 410 k.p.k. Z tych samych względów równie chybione jest wskazywanie na obrazę przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., odwołującego się do argumentacji związanej z dowodzeniem i ustalaniem faktów. Skoro w postępowaniu odwoławczym nie zapadło orzeczenie reformatoryjne, to uzasadnienie wydanego wyroku powinno spełniać wymagania wynikające z art. 457 § 3 k.p.k. Wprawdzie skarżący zarzucił, że doszło do obrazy tego przepisu, to jednak zarzut ten – nawet gdyby przyjąć, że jest zasadny, nie mógł spowodować uwzględnienia kasacji. Warunkiem skuteczności podniesionego zarzutu jest przecież wykazanie, że doszło do rażącej obrazy prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Trudno wady uzasadnienia przenosić na treść wyroku, który przecież wydawany jest przed sporządzeniem jego motywacyjnej części, zwłaszcza, że skarżący nie łączy tego zarzutu z zaniechaniem rozpoznania wniesionej apelacji. Uwidacznia się to w jaskrawy sposób w uzasadnieniu kasacji odnoszącej się do K. K.. Lektura wyroku Sądu Apelacyjnego wskazuje, że nazwisko tego oskarżonego uwidocznione jest w komparycji orzeczenia, a jedynym rozstrzygnięciem związanym wprost z jego osobą jest orzeczenie o kosztach przysługujących jego obrońcy z urzędu. W uzasadnieniu wyroku nie wskazano, że orzeczenie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone na niekorzyść K.K., nie przytoczono żadnego zarzutu i nie zawarto jakichkolwiek rozważań związanych z jego osobą. Mimo to w uzasadnieniu kasacji stwierdzono, że Sąd Apelacyjny „na zasadzie odesłania generalnego zawartego w punkcie X” utrzymał w odniesieniu do K. K. wyrok w mocy. I choć stanowisko sądu odwoławczego wobec

zgłoszonych zarzutów i wniosków nie wymienia apelacji prokuratora skierowanej przeciwko orzeczeniu zapadłemu wobec K. K. i nie odnosi się do zarzutu apelacyjnego i nie przedstawia jego oceny, to „można i należy przyjąć, że Sąd Apelacyjny nie dzieląc argumentów apelacji (...) de facto od uzasadnienia rozpoznania apelacji się uchylił”. Z wywodów tych jasno zatem wynika, że skarżący nie dostrzega naruszenia przez Sąd Apelacyjny obowiązków wynikających z art. 433 § 2 k.p.k., a podnoszone uchybienie lokuje jako wadę uzasadnienia wydanego wyroku. Przytoczone okoliczności czynią kasację prokuratora oczywiście bezzasadną. Opisana wcześniej bezzwzględna przyczyna odwoławcza pociągnęła jednak za sobą konieczność uchylenia wyroku w związku z samym faktem wniesienia formalnie dopuszczalnej kasacji. Dostrzegając, iż rozstrzygnięcie to jest w istocie dla oskarżonych niekorzystne, należy podkreślić, że w świetle reguł praworządności strona ma prawo do wyroku uniewinniającego wydanego przez sąd należycie obsadzony. Powyższe wywody powinny nadto zostać w polu widzenia sądu rozpoznającego sprawę ponownie.

2. Za niezasadne należy uznać zarzuty zaistnienia bezzwzględnych przyczyn odwoławczych podnoszone w kasacjach obrońców oskarżonych J. S. i A. K.;
  - nie jest prawdą, że SSA - P. S. nie uczestniczył w całości rozprawy odwoławczej; analiza protokołu rozprawy wskazuje, że sędzia uczestniczył we wszystkich czynnościach od wywołania sprawy do ogłoszenia orzeczenia, a sprawa po wcześniejszej zmianie składu orzekającego toczyła się od początku; podnoszone przez strony argumenty dotyczą w rzeczywistości sposobu przeprowadzenia rozprawy odwoławczej;
  - z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania kasacyjnego, nadesłanych przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie wynika, że w procesie delegowania sędzi B. A. do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie nie było uchybień uzasadniających twierdzenie o zaistnieniu bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 i 2 k.p.k.;
3. - nietrafne są zarzuty wskazujące na zaistnienie podstaw do wyłączenia sędziów M. N. i R. K., ponieważ w uzasadnieniach wydawanych przez nich

postanowień w przedmiocie tymczasowego aresztowania nie znalazły się sformułowania wskazujące na ich stronniczość;

- zawarte w kasacjach zarzuty związane z obrazą prawa materialnego w istocie nie były przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego, na co wskazuje treść uzasadnienia wydanego wyroku;

- apelacja obrońcy A. K. oparta na aktach niejawnych została rozpoznana, a niejawne uzasadnienie Sądu dostępne jest w kancelarii tajnej;

4. pismo adwokat A. P. z dnia 10 czerwca 2021 r., określone jako „Uzupełnienie kasacji”, w zakresie, w jakim formułuje nowe zarzuty, jest w rzeczywistości kasacją niedopuszczalną, bowiem pismo to wniesiono z przekroczeniem terminu wskazanego w art. 524 § 1 k.p.k.

W toku ponowionego postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny będzie zobowiązany do rzetelnego rozpoznania wniesionych apelacji w składzie odpowiadającym obowiązującemu prawu oraz do rozważenia argumentów podnoszonych przez strony w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia.

[as]